Zbiór Orzeczeń

WYROK SĄDU (szósta izba)

z dnia 27 lutego 2014 r.*

Konkurencja — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Światowy rynek wyświetlaczy ciekłokrystalicznych (LCD) — Porozumienia i uzgodnione praktyki w dziedzinie cen i zdolności produkcyjnych — Właściwość miejscowa — Sprzedaż wewnętrzna — Sprzedaż wyrobów gotowych zawierających produkty objęte kartelem — Jednolite i ciągłe naruszenie — Grzywny — Metoda zaokrąglania — Niegraniczone prawo orzekania

W sprawie T-91/11

InnoLux Corp., dawniej Chimei InnoLux Corp., z siedzibą w Zhunan (Tajwan), reprezentowana przez adwokata J.F. Bellisa oraz R. Burtona, solicitor,

strona skarżąca,

przeciwko

Komisji Europejskiej, reprezentowanej przez P. Van Nuffela, F. Ronkesa Agerbeeka oraz A. Biolana, działających w charakterze pełnomocników,

strona pozwana,

mającej za przedmiot żądanie częściowego stwierdzenia nieważności decyzji Komisji C(2010) 8761 wersja ostateczna z dnia 8 grudnia 2010 r. dotyczącej postępowania przewidzianego w art. 101 [TFUE] oraz w art. 53 porozumienia EOG (sprawa COMP/39.309 – LCD) oraz obniżenia kwoty grzywny nałożonej na skarżącą w tej decyzji,

SĄD (szósta izba),

w składzie: H. Kanninen, prezes, G. Berardis (sprawozdawca) i C. Wetter, sędziowie,

sekretarz: N. Rosner, administrator,

uwzględniając procedurę pisemną i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 24 kwietnia 2013 r.,

wydaje następujący

* Język postępowania: angielski.

Wyrok

Okoliczności powstania sporu

1. *Spółki, których dotyczy niniejsza sprawa*

1 Chi Mei Optoelectronics Corp. (zwana dalej „spółką CMO") była spółką prawa tajwańskiego kontrolującą grupę rozlokowanych po całym świecie spółek prowadzących działalność w zakresie wytwarzania wyświetlaczy ciekłokrystalicznych o aktywnej matrycy (zwanych dalej „LCD").

2 W dniu 20 listopada 2009 r. spółka CMO zawarła z InnoLux Display Corp. i TPO Displays Corp. porozumienie w przedmiocie koncentracji. Zgodnie z tym porozumieniem, począwszy od dnia 18 marca 2010 r. TPO Displays i spółka CMO przestały istnieć. Istniejący nadal podmiot prawny zmieniał dwukrotnie nazwę, najpierw z InnoLux Display Corp. na Chimei InnoLux Corp., a następnie – na InnoLux Corp., czyli skarżącą.

2. *Postępowanie administracyjne*

3 [*Poufne*] [1], spółka prawa koreańskiego Samsung Electronics Co. Ltd (zwana dalej „spółką Samsung"), przedstawiła Komisji Wspólnot Europejskich wniosek o zwolnienie z grzywny na podstawie przyjętego przez tę instytucję obwieszczenia w sprawie zwolnienia z grzywien oraz zmniejszania grzywien w przypadkach karteli (Dz.U. 2002, C 45, s. 3, zwanego dalej „komunikatem o łagodzeniu sankcji z 2002 r.").

4 We wniosku tym spółka Samsung powiadomiła o istnieniu kartelu szeregu przedsiębiorstw, w tym skarżącej, który to kartel dotyczył pewnego rodzaju LCD.

5 W dniu 23 listopada 2006 r. Komisja przyznała spółce Samsung, zgodnie z pkt 15 komunikatu o łagodzeniu sankcji z 2002 r., warunkowe zwolnienie z grzywny, odmawiając jednocześnie przyznania go innemu uczestnikowi kartelu – spółce prawa koreańskiego LG Display Co. Ltd, dawniej LG Philips LCD Co. Ltd (zwanej dalej „spółką LGD").

6 W dniu 27 maja 2009 r. Komisja wszczęła postępowanie administracyjne i skierowała, na podstawie art. 10 rozporządzenia Komisji (WE) nr 773/2004 z dnia 7 kwietnia 2004 r. odnoszącego się do prowadzenia przez Komisję postępowań zgodnie z art. 81 [WE] i art. 82 [WE] (Dz.U. L 123, s. 18), pismo w sprawie przedstawienia zarzutów. Adresatami tego pisma było szesnaście spółek, do których należały spółka CMO i dwie kontrolowane przez nią całkowicie spółki europejskie, czyli Chi Mei Optoelectronics BV i Chi Mei Optoelectronics UK Ltd. W tym względzie w pkt 281–285 pisma w sprawie przedstawienia zarzutów Komisja przypomniała w szczególności, że zgodnie z orzecznictwem, po pierwsze, prawo konkurencji Unii Europejskiej uznaje, iż różne spółki należące do tej samej grupy stanowią jeden podmiot gospodarczy, a tym samym – przedsiębiorstwo w rozumieniu art. 101 TFUE i 102 TFUE, jeśli spółki te nie określają niezależnie swojego zachowania na rynku (wyrok Sądu z dnia 30 września 2003 r. w sprawie T-203/01 Michelin przeciwko Komisji, Rec. s. II-4071, pkt 290), i po drugie, że wystarczy, żeby Komisja udowodniła, iż cały kapitał spółki zależnej znajduje się w posiadaniu jej spółki dominującej, aby potwierdzić domniemanie, że ta druga wywiera decydujący wpływ na zachowanie na rynku spółki zależnej (wyrok Sądu z dnia 31 marca 2009 r. w sprawie T-405/06 ArcelorMittal Luxembourg i in. przeciwko Komisji, Zb.Orz. s. II-771,

1 — Nieujawniane poufne informacje.

pkt 91). Następnie w pkt 327–329 pisma w sprawie przedstawienia zarzutów Komisja wyjaśniła powody, dla których dwie ww. spółki zależne CMO należy w zastosowaniu przypomnianego orzecznictwa uznać za solidarnie odpowiedzialne za naruszenia, których dopuściła się spółka CMO.

7 Do pisma w sprawie przedstawienia zarzutów załączony został CD-ROM zawierający dostępne części akt Komisji. Adresaci tego pisma skorzystali z przysługującego stronom prawa do dostępu akt Komisji, przy czym dostęp ten był możliwy jedynie w biurach tej instytucji.

8 Adresaci pisma w sprawie przedstawienia zarzutów przedstawili Komisji na piśmie w wyznaczonym terminie swe stanowiska w przedmiocie zgłoszonych wobec nich uwag.

9 Wielu adresatów pisma w sprawie przedstawienia zarzutów, w tym skarżąca, skorzystało z prawa do ustnego przedstawienia stanowiska na przesłuchaniu, które odbyło się w dniach 22 i 23 września 2009 r.

10 W żądaniu udzielenia informacji z dnia 4 marca 2010 r. oraz w piśmie z dnia 6 kwietnia 2010 r. zwrócono się do stron w szczególności o przedstawienie danych dotyczących wartości ich sprzedaży, które miały zostać uwzględnione przy obliczaniu wysokości grzywien; zwrócono się do nich również o przedstawienie uwag w tej kwestii.

11 Spółka CMO odpowiedziała na to pismo w dniu 23 kwietnia 2010 r.

3. *Zaskarżona decyzja*

12 W dniu 8 grudnia 2010 r. Komisja wydała decyzję C(2010) 8761 wersja ostateczna dotyczącą postępowania przewidzianego w art. 101 [TFUE] oraz w art. 53 porozumienia EOG (sprawa COMP/39.309 – LCD) (zwaną dalej „zaskarżoną decyzją"), której streszczenie zostało opublikowane w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* z dnia 7 października 2011 r. (Dz.U. C 295, s. 8).

13 Adresatami tej decyzji jest sześć z szesnastu spółek, do których skierowano pismo w sprawie przedstawienia zarzutów, w tym skarżąca. Natomiast spółki zależne skarżącej, do których skierowano pismo w sprawie przedstawienia zarzutów, nie były adresatami zaskarżonej decyzji.

14 W zaskarżonej decyzji Komisja stwierdziła istnienie kartelu pomiędzy sześcioma wielkimi międzynarodowymi wytwórcami LCD, do których należała skarżąca, w zakresie dotyczącym dwóch następujących kategorii tych dwunastocalowych i większych produktów: LCD wykorzystywane w technologii informatycznej, takie jak LCD dla notebooków i monitorów komputerów (zwane dalej „LCD-IT"), oraz LCD dla telewizorów (zwane dalej „LCD-TV") (zwane dalej łącznie „LCD objętymi kartelem").

15 Zgodnie z zaskarżoną decyzją kartel ten przyjął postać jednolitego i ciągłego naruszenia art. 101 TFUE i art. 53 porozumienia EOG, które trwało w okresie co najmniej od dnia 5 października 2001 r. do dnia 1 lutego 2006 r. (zwanym dalej „okresem naruszenia"). W tym okresie uczestnicy kartelu odbyli szereg wielostronnych spotkań nazywanych przez nich „spotkaniami Cristal", przede wszystkim w hotelach na Tajwanie. Spotkania te miały wyraźnie antykonkurencyjny przedmiot, gdyż stanowiły one dla ich uczestników w szczególności okazję do ustalania cen minimalnych LCD objętych kartelem, do prowadzenia dyskusji na temat ich zamiarów dotyczących cen w zakresie zapobiegania ich spadkowi, a także do koordynowania podwyżek cen i rozmiarów produkcji. W okresie naruszenia uczestnicy kartelu odbyli także szereg spotkań dwustronnych i często wymieniali się informacjami na tematy dyskutowane podczas „spotkań Cristal". Wdrożyli oni ponadto środki pozwalające na sprawdzanie, czy przyjęte podczas tych spotkań decyzje były rzeczywiście stosowane (motywy 70–74 zaskarżonej decyzji).

16 Choć skarżąca podniosła, że rynek LCD-TV był odrębny od rynku LCD-IT, a kartel dotyczył tylko tych drugich produktów, Komisja uznała, że chodziło tu o jednolite i ciągłe naruszenie obejmujące wszystkie te produkty (motywy 281–283 i 290 zaskarżonej decyzji).

17 Przy ustalaniu kwot grzywien nałożonych w zaskarżonej decyzji Komisja wykorzystała wytyczne w sprawie metody ustalania grzywien nakładanych na mocy art. 23 ust. 2 lit. a) rozporządzenia (WE) nr 1/2003 (Dz.U. 2006, C 210, s. 2) (zwane dalej „wytycznymi z 2006 r.").

18 W zastosowaniu wytycznych z 2006 r. Komisja, po pierwsze, określiła wartość tych sprzedaży LCD objętych kartelem, których naruszenie dotyczyło pośrednio lub bezpośrednio. W tym celu określiła ona trzy następujące kategorie dokonywanej przez uczestników kartelu sprzedaży:

— „sprzedaż bezpośrednia w obrębie EOG", czyli sprzedaż LCD objętych kartelem innemu przedsiębiorstwu w ramach Europejskiego Obszaru Gospodarczego (EOG);

— „sprzedaż bezpośrednia w obrębie EOG w formie wyrobów przetworzonych", czyli sprzedaż LCD objętych kartelem zawartych, po przetworzeniu w ramach grupy, do której należy ich wytwórca, jako składnik w wyrobach gotowych sprzedawanych innemu przedsiębiorstwu w ramach EOG;

— „sprzedaż pośrednia", czyli sprzedaż LCD objętych kartelem innemu przedsiębiorstwu spoza EOG, do której to kategorii zaliczono następnie ekrany stanowiące część wyrobów gotowych sprzedawanych w EOG (motyw 380 zaskarżonej decyzji).

19 Komisja uznała jednak, że może się ograniczyć do uwzględnienia dwóch pierwszych z wymienionych w pkt 18 kategorii, gdyż włączenie trzeciej kategorii nie jest konieczne do tego, aby nakładane grzywny mogły osiągnąć wystarczająco odstraszający poziom (motyw 381 zaskarżonej decyzji).

20 Zamiast wykorzystać wartość sprzedaży dokonanej przez dane przedsiębiorstwo w ciągu ostatniego pełnego roku jego uczestnictwa w naruszeniu, tak jak zostało to przewidziane w pkt 13 wytycznych z 2006 r., Komisja uznała za bardziej właściwe wykorzystanie w niniejszym przypadku średniej rocznej wartości sprzedaży obliczonej dla całego okresu trwania naruszenia, biorąc w szczególności pod uwagę wykładniczy wzrost wartości sprzedaży, jaki nastąpił w określonych w zaskarżonej decyzji latach w przypadku większości uczestniczących w kartelu przedsiębiorstw (motyw 384 zaskarżonej decyzji).

21 W zakresie dotyczącym skarżącej Komisja nie uwzględniła zgłoszonych przez nią uwag dotyczących przede wszystkim tego, że odpowiednią w jej przypadku wartość sprzedaży należało obliczyć, pomijając jej „sprzedaż bezpośrednią w obrębie EOG w formie wyrobów przetworzonych" i „sprzedaż bezpośrednią w obrębie EOG" na rzecz innych adresatów pisma w sprawie przedstawienia zarzutów, następnie, że należało wyłączyć z niej wysyłki LCD, które nie były fakturowane przedsiębiorstwom europejskim, i wreszcie, że należało dokonać rozróżnienia pomiędzy sprzedażą LCD-IT a sprzedażą LCD-TV. W przypadku skarżącej łączna wartość dokonanej w okresie naruszenia odpowiedniej wartości sprzedaży została więc ustalona na kwotę 1 555 111 603 EUR, a roczna średnia, uzyskana w wyniku podzielenia tej kwoty przez wynoszący 4,33 roku okres trwania kartelu, wyniosła 359 148 176 EUR (motywy 388, 394, 398–401 i tabela 4 zaskarżonej decyzji).

22 Po drugie, Komisja zauważyła, że uwzględniając wagę popełnionego naruszenia, należy ustalić proporcję wartości rozpatrywanych produktów, jaką należy przyjąć przy obliczaniu kwoty podstawowej grzywny, jako wynoszącą 16% (motyw 416 zaskarżonej decyzji).

23 Po trzecie, ze względu uczestnictwo skarżącej w przyjętym w zaskarżonej decyzji całym okresie trwania naruszenia, wynoszącym cztery lata i trzy miesiące, Komisja zastosowała w odniesieniu do niej związany z okresem trwania naruszenia mnożnik wynoszący 4,25 (motywy 417, 418 i tabela 5 zaskarżonej decyzji).

24 Po czwarte, instytucja ta uznała, że okoliczności niniejszego przypadku uzasadniają dodanie w przypadku wszystkich uczestników kartelu do kwoty podstawowej grzywny, celem zapewnienia jej odstraszającego skutku i na podstawie pkt 25 wytycznych z 2006 r., kwoty dodatkowej wynoszącej 16% średniej wartości mającej znaczenie sprzedaży (motywy 419 i 424 zaskarżonej decyzji).

25 Po piąte, Komisja nie przyjęła na podstawie wytycznych z 2006 r. w odniesieniu do żadnego z uczestników kartelu jakichkolwiek okoliczności obciążających czy też łagodzących. Instytucja ta w szczególności nie uwzględniła podniesionych przez skarżącą argumentów dotyczących rzekomych okoliczności, zgodnie z którymi odgrywała ona w kartelu bierną rolę, uczestniczyła w nim wskutek niedbalstwa i, wreszcie, współpracowała z Komisją w sposób wykraczający poza zakres zastosowania komunikatu o łagodzeniu sankcji z 2002 r., i to pomimo że instytucja ta nie skierowała do niej żądań udzielenia informacji równie dokładnych jak te wysłane do innych uczestników kartelu (motywy 426, 430, 433, 434, 438, 439 i 442–444 zaskarżonej decyzji).

26 Po szóste, w zastosowaniu komunikatu o łagodzeniu sankcji z 2002 r. Komisja przede wszystkim potwierdziła całkowite zwolnienie spółki Samsung z grzywny. Następnie uznała ona, że współpraca ze strony skarżącej nie uprawnia jej do uzyskania jakiegokolwiek obniżenia grzywny (motywy 455–458 i 472 zaskarżonej decyzji).

27 Na tej podstawie Komisja nakazała skarżącej w art. 2 zaskarżonej decyzji zapłatę grzywny w kwocie 300 000 000 EUR.

Przebieg postępowania i żądania stron

28 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 21 lutego 2011 r. skarżąca wniosła niniejszą skargę.

29 Na podstawie sprawozdania sędziego sprawozdawcy Sąd (szósta izba) postanowił otworzyć ustny etap postępowania i – w ramach środków organizacji postępowania ustanowionych w art. 64 regulaminu postępowania przed Sądem – zadał stronom pytania na piśmie, na które odpowiedziały one w wyznaczonym terminie.

30 Na rozprawie w dniu 24 kwietnia 2013 r. wysłuchano wystąpień stron i ich odpowiedzi na pytania Sądu.

31 Skarżąca wnosi w istocie do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w dotyczącym jej zakresie;

— obniżenie kwoty grzywny nałożonej na nią w zaskarżonej decyzji;

— obciążenie Komisji kosztami postępowania.

32 Komisja wnosi do Sądu o:

— oddalenie skargi;

— obciążenie skarżącej kosztami postępowania.

Co do prawa

33 Skarżąca przedstawia na poparcie skargi trzy zarzuty:

— pierwszy z nich został oparty na tym, że Komisja, ustalając mającą znaczenie dla potrzeb obliczenia grzywny wartość sprzedaży, zastosowała błędne pod względem prawnym pojęcie „sprzedaży bezpośredniej w obrębie EOG w formie wyrobów przetworzonych";

— zarzut drugi został oparty na tym, że Komisja naruszyła art. 101 TFUE oraz art. 53 porozumienia EOG ze względu na to, iż uznała, że naruszenie to dotyczy również LCD-TV;

— zarzut trzeci został oparty na tym, że Komisja błędnie włączyła do przyjętej przez nią mającej znaczenie dla potrzeb obliczenia grzywny wartości sprzedaży również wartość sprzedaży produktów innych niż LCD objęte kartelem.

1. *W przedmiocie zarzutu pierwszego, opartego na tym, że Komisja, ustalając mającą znaczenie dla potrzeb obliczenia grzywny wartość sprzedaży, zastosowała błędne pod względem prawnym pojęcie „sprzedaży bezpośredniej w obrębie EOG w formie wyrobów przetworzonych"*

34 Pierwszy z podniesionych przez skarżącą zarzutów składa się w istocie z dwóch części, z których pierwsza dotyczy tego, że pojęcie „sprzedaży bezpośredniej w obrębie EOG w formie wyrobów przetworzonych" pozostaje w sprzeczności z brakiem stwierdzenia naruszenia dotyczącego wyrobów gotowych zawierających LCD objęte kartelem; druga zaś dotyczy rzekomo związanych z tym pojęciem sprzeczności.

W przedmiocie części pierwszej, dotyczącej tego, że pojęcie „sprzedaży bezpośredniej w obrębie EOG w formie wyrobów przetworzonych" pozostaje w sprzeczności z brakiem stwierdzenia naruszenia dotyczącego wyrobów gotowych zawierających LCD objęte kartelem

35 Skarżąca, po pierwsze, podnosi, że użycie pojęcia „sprzedaży bezpośredniej w obrębie EOG w formie wyrobów przetworzonych" jest niezgodne z pkt 13 wytycznych z 2006 r., gdyż Komisja uwzględniła sprzedaż wyrobów gotowych, w odniesieniu do których nie stwierdziła ona w zaskarżonej decyzji żadnego naruszenia i które w związku z tym nie są powiązane, bezpośrednio czy nawet pośrednio, ze stwierdzonym w tej decyzji naruszeniem. Po drugie, skarżąca podkreśla, że ceny LCD objętych kartelem nie stanowią cen referencyjnych zawierających te LCD wyrobów gotowych.

36 Zgodnie z brzmieniem pkt 13 wytycznych z 2006 r. „[w] celu ustalenia kwoty podstawowej grzywny Komisja uwzględni wartość sprzedaży dóbr lub usług zrealizowanych przez przedsiębiorstwo, mających bezpośredni lub pośredni związek z naruszeniem, w danym sektorze geograficznym na terytorium EOG".

37 W tym względzie należy przede wszystkim zauważyć, że z przepisu tego nie wynika, iż w celu obliczenia wartości sprzedaży mającej znaczenie dla sprawy może być uwzględniona wyłącznie wartość sprzedaży wynikająca z transakcji, na które praktyki noszące znamiona naruszenia wywarły faktyczny wpływ (zob. podobnie wyrok Sądu z dnia 16 czerwca 2011 r. w sprawie T-211/08 Putters International przeciwko Komisji, Zb.Orz. s. II-3729, pkt 58).

38 Punkt 13 wytycznych z 2006 r. odnosi się bowiem do dokonanej na rynku właściwym sprzedaży związanej z naruszeniem. A fortiori, przepis ten dotyczy jedynie tych przypadków, w odniesieniu do których Komisja dysponuje dowodami z dokumentów na popełnienie naruszenia (zob. podobnie ww. wyrok w sprawie Putters International przeciwko Komisji, pkt 59).

39 Za przyjęciem takiej wykładni przemawia cel przyświecający regułom konkurencji Unii. Przyjęcie wykładni zaproponowanej przez skarżącą oznaczałoby bowiem, że w celu ustalenia podstawowej kwoty grzywien nakładanych w sprawach dotyczących karteli Komisja byłaby w każdym przypadku zobowiązana do ustalenia wartości indywidualnych rodzajów sprzedaży, na które kartel ten miał wpływ. Sądy Unii nigdy nie ustanowiły tego rodzaju obowiązku i nic nie wskazuje na to, by Komisja miała zamiar przyjąć na siebie taki obowiązek w wytycznych z 2006 r. (ww. wyrok w sprawie Putters International przeciwko Komisji, pkt 60).

40 Poza tym z utrwalonego orzecznictwa wynika, że część obrotu uzyskana ze sprzedaży towarów, których dotyczy naruszenie, może stanowić właściwą przesłankę rozmiaru naruszenia na danym rynku. W szczególności obrót osiągany przy sprzedaży towarów będących przedmiotem ograniczającej praktyki stanowi okoliczność obiektywną, która pozwala na właściwe określenie szkodliwości tej praktyki dla normalnej konkurencji (ww. wyrok w sprawie Putters International przeciwko Komisji, pkt 61; zob. także podobnie wyrok Trybunału z dnia 7 czerwca 1983 r. w sprawach połączonych od 100/80 do 103/80 Musique Diffusion française i in. przeciwko Komisji, Rec. s. 1825, pkt 121; wyrok Sądu z dnia 11 marca 1999 r. w sprawie T-151/94 British Steel przeciwko Komisji, Rec. s. II-629, pkt 643).

41 W niniejszym przypadku należy przypomnieć, że w pkt 380 zaskarżonej decyzji Komisja określiła opisane w pkt 18 powyżej kategorie sprzedaży.

42 W zakresie dotyczącym „sprzedaży bezpośredniej w obrębie EOG" strony są zgodne co do tego, że sprzedaż ta spełnia określone w pkt 13 wytycznych z 2006 r. warunki w wykładni przyjętej w mającym zastosowanie orzecznictwie.

43 W zakresie dotyczącym „sprzedaży bezpośredniej w obrębie EOG w formie wyrobów przetworzonych" skarżąca w części pierwszej zarzutu pierwszego twierdzi, że sprzedaż ta nie jest bezpośrednio czy pośrednio powiązana z naruszeniem, gdyż dotyczyła sprzedaży wyrobów gotowych zawierających LCD objęte kartelem – a nie sprzedaży samych tych LCD.

44 W tym względzie należy zauważyć, że choć z przypisu do pkt 13 wytycznych z 2006 r. wynika, iż mającą pośredni związek z naruszeniem sprzedaż można stwierdzić, w przypadku gdy cena produktu będącego przedmiotem porozumień cenowych o charakterze horyzontalnym służy jako podstawa dla cen produktów o niższej lub wyższej jakości, to w przypisie tym wyjaśniono, że ów przypadek został wskazany tytułem przykładu. Podniesiona przez skarżącą okoliczność, że w niniejszym przypadku wyroby gotowe zawierające LCD objęte kartelem nie są produktami o jakości niższej lub wyższej od tych LCD, jest więc pozbawiona jakiegokolwiek znaczenia.

45 Jeśli chodzi o podniesioną również przez skarżącą okoliczność, zgodnie z którą Komisja w zaskarżonej decyzji nie stwierdziła żadnego naruszenia dotyczącego wyrobów gotowych zawierających LCD objęte kartelem, należy zauważyć, że instytucja ta nie uwzględniła całej wartości sprzedaży tych wyrobów gotowych, lecz tylko jej ułamek, mogący odpowiadać wartości LCD objętych kartelem stanowiących składnik wyrobów gotowych, jeśli tylko były one sprzedawane przez skarżącą mającym siedzibę w EOG przedsiębiorstwom trzecim. Choć jest oczywiste, że Komisja nie mogłaby uwzględnić tej całej wartości, nie stwierdziwszy uprzednio naruszenia dotyczącego wyrobów gotowych, nie można jednak uznać, że takie stwierdzenie jest konieczne do tego, aby móc uwzględnić ułamek tej wartości odpowiadający wartości LCD stanowiących składnik wyrobów gotowych.

46 Gdyby zresztą Komisja nie użyła pojęcia „sprzedaży bezpośredniej w obrębie EOG w formie wyrobów przetworzonych", nie mogłaby ona uwzględnić przy obliczaniu grzywny znacznej części sprzedaży LCD objętych kartelem dokonanej przez tych jego uczestników, którzy należeli do zintegrowanych poziomo przedsiębiorstw, i to nawet w przypadku, gdyby ta sprzedaż zakłócała konkurencję w obrębie EOG.

47 Zgodnie więc z przypomnianym w pkt 37–40 powyżej orzecznictwem Komisja powinna była uwzględnić rozmiar naruszenia na danym rynku i mogła w tym celu wykorzystać obrót osiągany przez skarżącą przy sprzedaży LCD objętych kartelem, który to obrót stanowi okoliczność obiektywną pozwalającą na właściwe określenie szkodliwości uczestnictwa skarżącej w kartelu dla normalnej konkurencji, jeśli tylko obrót ten został osiągnięty w wyniku sprzedaży mającej związek z EOG. Taki zaś związek zachodzi, jeśli skarżąca przekazuje LCD objęte kartelem swym spółkom zależnym, niezależnie od tego, gdzie mają one siedzibę, a spółki te montują owe LCD w sprzedawanych podmiotom trzecim w EOG wyrobach gotowych.

48 To, że Komisja postanowiła uwzględnić „sprzedaż bezpośrednią w obrębie EOG w formie wyrobów przetworzonych", jest w niniejszym przypadku zasadne tym bardziej, że z przyjętego w zaskarżonej decyzji i niezakwestionowanego przez skarżącą materiału dowodowego (zob. w szczególności motyw 394 tej decyzji) wynika, iż wewnętrzna sprzedaż LCD objętych kartelem była dokonywana pomiędzy uczestnikami kartelu po cenach, na które kartel ten wywierał wpływ.

49 Jak zresztą wynika w szczególności z motywów 92 i 93 zaskarżonej decyzji, uczestnicy kartelu wiedzieli, że ceny LCD objętych kartelem miały wpływ na ceny zawierających je wyrobów gotowych.

50 Wreszcie w odniesieniu do podniesionego przez skarżącą argumentu, zgodnie z którym wyrok Sądu z dnia 10 września 2008 r. w sprawie T-348/05 JSC Kirovo-Chepetsky Khimichesky Kombinat przeciwko Radzie, niepublikowany w Zbiorze, pkt 62, sprzeciwia się utożsamianiu sprzedaży wyrobów gotowych zawierających dany składnik ze sprzedażą tych składników jako takich, należy zauważyć, że kontekst i cel, w którym Komisja uwzględniła LCD objęte kartelem zawarte w wyrobach końcowych, różnią się zasadniczo od kontekstu i celu sprawy, w której wydano ten wyrok.

51 W sprawie, w której wydano ww. wyrok w sprawie JSC Kirovo-Chepetsky Khimichesky Kombinat przeciwko Radzie (pkt 54, 55, 57, 58), Rada Unii Europejskiej, po przyjęciu – na podstawie wyników dochodzenia antydumpingowego przeprowadzonego w sprawie pewnych produktów, do których należał azotan amonu – dotyczących tych produktów środków antydumpingowych, rozszerzyła następnie zakres zastosowania tych środków na inne produkty, w sprawie których nie wszczęła nowego dochodzenia, a to ze względu na to, że owe produkty były podobne do tych, których dotyczyło przeprowadzone dochodzenie – zwłaszcza pod względem zawartości azotanu amonu.

52 Sąd stwierdził zaś bezprawność tego rozszerzenia zakresu zastosowania, podkreślając, co następuje:

> „62. [...] Składnik wyrobu gotowego może oczywiście stać się przedmiotem środków antydumpingowych, lecz w tym przypadku musi on zostać uznany za stanowiący [przedmiot dumpingu] jako taki. W sytuacji gdy ten składnik nie jest uwzględniany jako taki, lecz jako część składowa innego produktu, to ten inny produkt, ze wszystkimi swymi składnikami, jest rozpatrywanym produktem, a dochodzenie antydumpingowe powinno dotyczyć tego właśnie produktu, niezależnie od jego składników. Tylko produkty, które były przedmiotem dochodzenia antydumpingowego, mogą zostać objęte środkami antydumpingowymi, o ile stwierdzono, że są przywożone do Wspólnoty po cenie niższej od ceny »towarów podobnych« w rozumieniu art. 1 [rozporządzenia Rady (WE) nr 384/96 z dnia 22 grudnia 1995 r. w sprawie ochrony przed dumpingowym przywozem z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej (Dz.U. 1996, L 56, s. 1)]. Zatem w sytuacji, gdy nie ulega wątpliwości, że nowe rodzaje produktów, o których mowa w zaskarżonym rozporządzeniu, różnią się od produktu rozpatrywanego w rozumieniu uregulowań początkowych, nie można na nie nałożyć cła antydumpingowego bez wcześniejszego przeprowadzenia dochodzenia mającego na celu ustalenie, czy również te produkty są przedmiotem dumpingu na rynku wspólnotowym".

53 Nic podobnego nie miało miejsca w niniejszej sprawie, gdyż w tym przypadku Komisja nie wykorzystała wyników dochodzenia przeprowadzonego przez nią w przedmiocie LCD objętych kartelem, aby stwierdzić naruszenie dotyczące zawierających te LCD wyrobów gotowych. Bynajmniej

nie utożsamiając LCD objętych kartelem z zawierającymi ten składnik wyrobami gotowymi, Komisja ograniczyła się do uznania, i to jedynie dla celów obliczenia grzywny, że w przypadku poziomo zintegrowanych przedsiębiorstw takich jak skarżąca miejsce sprzedaży wyrobów gotowych pokrywało się z miejscem sprzedaży stanowiących przedmiot kartelu składników podmiotom trzecim, czyli nienależącym do przedsiębiorstwa, które wyprodukowało te składniki.

54 Z ogółu powyższych rozważań wynika, iż należy oddalić część pierwszą zarzutu pierwszego.

W przedmiocie części drugiej, dotyczącej sprzeczności rzekomo związanych z pojęciem „sprzedaży bezpośredniej w obrębie EOG w formie wyrobów przetworzonych”

55 Część druga zarzutu pierwszego zawiera dwa zarzuty skierowane przeciwko pojęciu „sprzedaży bezpośredniej w obrębie EOG w formie wyrobów przetworzonych”, wskutek wykorzystania którego Komisja, po pierwsze, miała przekroczyć granice swej właściwości miejscowej, i po drugie, potraktować skarżącą w sposób niekorzystny dla niej i dyskryminujący w porównaniu do innych uczestników tego samego kartelu.

W przedmiocie właściwości miejscowej Komisji

56 Skarżąca podnosi, że poprzez uwzględnienie w swych obliczeniach „sprzedaży bezpośredniej w obrębie EOG w formie wyrobów przetworzonych” Komisja w sztuczny sposób przemieściła miejsce, w którym sprzedaż ta była w rzeczywistości dokonywana, naruszając w ten sposób granice swej właściwości miejscowej.

57 Należy przede wszystkim przypomnieć ustanowione w orzecznictwie zasady dotyczące właściwości miejscowej Komisji do stwierdzania naruszeń prawa konkurencji.

58 W tym względzie Trybunał potwierdził, że w sytuacji gdy przedsiębiorstwa mające siedzibę poza EOG, lecz wytwarzające towary sprzedawane w EOG podmiotom trzecim uzgadniają ceny stosowane przez nie wobec ich mających siedzibę w EOG klientów i wprowadzają to uzgodnienie w życie, dokonując sprzedaży po cenach uzgodnionych, uczestniczą one w uzgodnieniu, którego celem i skutkiem jest ograniczenie konkurencji na rynku wewnętrznym w rozumieniu art. 101 TFUE, a Komisja jest miejscowo właściwa do prowadzenia dochodzenia w takiej sprawie (zob. podobnie wyrok Trybunału z dnia 27 września 1988 r. w sprawach połączonych 89/85, 104/85, 114/85, 116/85, 117/85 i od 125/85 do 129/85 Ahlström Osakeyhtiö i in. przeciwko Komisji, Rec. s. 5193, zwany dalej „wyrokiem w sprawach połączonych Celuloza I”, pkt 13, 14).

59 W orzecznictwie wyjaśniono również, że naruszenie art. 101 TFUE polega na zachowaniu składającym się z dwóch elementów, czyli z zawiązania kartelu i wprowadzenia go w życie. Uzależnianie możliwości zastosowania ustanowionych w prawie konkurencji zakazów tylko od miejsca zawiązania kartelu sprowadzałoby się ewidentnie do ułatwienia przedsiębiorstwom obchodzenia tych zakazów. Znaczenie ma zatem to, gdzie kartel został wprowadzony w życie. Zresztą przy ustalaniu, czy miało to miejsce w EOG, niewielkie znaczenie ma fakt, czy uczestnicy kartelu wykorzystywali swe mające siedzibę na tym obszarze spółki zależne i filie czy też działających tam agentów czy podagentów, aby nawiązać kontakty z mającymi tam siedzibę nabywcami (zob. podobnie ww. wyrok w sprawach połączonych Celuloza I, pkt 16, 17).

60 Jeśli warunek dotyczący wprowadzenia w życie został spełniony, kompetencje Komisji do zastosowania wobec takich zachowań reguł konkurencji Unii podlegają powszechnie przyjętej w publicznym prawie międzynarodowym zasadzie terytorialności (zob. podobnie ww. wyrok w sprawach połączonych Celuloza I, pkt 18).

61 Wywodząca się z wyroku w sprawach połączonych Celuloza I linia orzecznicza była kontynuowana przez Sąd w wyroku wydanym w dniu 25 marca 1999 r. w sprawie T-102/96 Gencor przeciwko Komisji, Rec. s. II-753, dotyczącym decyzji w przedmiocie koncentracji w rozumieniu rozporządzenia Rady (EWG) nr 4064/89 z dnia 21 grudnia 1989 r. w sprawie kontroli koncentracji przedsiębiorstw (Dz.U. 1990, L 257, s. 13), zastąpionego rozporządzeniem Rady (WE) nr 139/2004 z dnia 20 stycznia 2004 r. w sprawie kontroli koncentracji przedsiębiorstw (Dz.U. L 24, s. 1).

62 Przy tej okazji Sąd niewątpliwie podniósł, że w sytuacji gdy można przewidzieć, iż planowana koncentracja będzie miała natychmiastowy i istotny skutek w Unii, uzasadnione z punktu widzenia publicznego prawa międzynarodowego jest zastosowanie przepisów prawa Unii dotyczących kontroli koncentracji (zob. ww. wyrok w sprawie Gencor przeciwko Komisji, pkt 90).

63 Jednak w pkt 87 ww. wyroku w sprawie Gencor przeciwko Komisji Sąd w istocie podkreślił, że do spełnienia kryterium wprowadzenia kartelu w życie jako elementu łączącego go z terytorium Unii wystarczy, że produkt objęty kartelem jest sprzedawany na tym terytorium, i to niezależnie od tego, gdzie znajdują się źródła zaopatrzenia i zakłady produkcyjne. Sąd oddalił zatem podniesiony argument, który skarżąca w sprawie zakończonej wydaniem tego wyroku usiłowała oprzeć na okoliczności, że rozpatrywana w tamtym przypadku koncentracja nie została przeprowadzona na terytorium Unii, tylko w Afryce Południowej, i co za tym, idzie, nie spełniała określonych w wyroku w sprawach połączonych Celuloza I warunków właściwości miejscowej (ww. wyrok w sprawie Gencor przeciwko Komisji, pkt 56, 61, 87).

64 Wynika z tego, że przyjmując rozumowanie zastosowane przez Sąd w ww. wyroku w sprawie Gencor przeciwko Komisji, nie można zakwestionować orzecznictwa wywodzącego się z wyroku w sprawach połączonych Celuloza I.

65 Efektem tego w niniejszej sprawie wystarczy skoncentrować się na kwestii, czy Komisja mogła wykorzystać kategorię „sprzedaży bezpośredniej w obrębie EOG w formie wyrobów przetworzonych", nie naruszając przy tym zasad określonych w wyroku w sprawach połączonych Celuloza I.

66 W tym względzie należy zauważyć, po pierwsze, że w sytuacji gdy ogólnoświatowy kartel ma antykonkurencyjny cel, do uznania, iż jest on wprowadzany w życie na rynku wewnętrznym w rozumieniu w wyroku w sprawach połączonych Celuloza I, wystarczy, że objęte tym kartelem produkty są sprzedawane na tym rynku.

67 Należy bowiem podnieść, że wprowadzenie kartelu w życie niekoniecznie oznacza, że wywiera on rzeczywisty wpływ na rynek (wyrok Sądu z dnia 12 września 2007 r. w sprawie T-30/05 Prym i Prym Consumer przeciwko Komisji, niepublikowany w Zbiorze, pkt 110; zob. także podobnie wyrok Trybunału z dnia 24 września 2009 r. w sprawach połączonych C-125/07 P, C-133/07 P, C-135/07 P i C-137/07 P Erste Group Bank i in. przeciwko Komisji, Zb.Orz. s. I-8681, pkt 116, 117). W rzeczywistości kwestia tego, czy kartel ma konkretne skutki dla cen stosowanych przez jego uczestników, ma znaczenie tylko w ramach ustalania wagi tego kartelu przy obliczaniu kwoty grzywny, jeśli Komisja postanowi zastosować to właśnie kryterium (zob. podobnie wyrok Trybunału z dnia 4 czerwca 2009 r. w sprawie C-8/08 T-Mobile Netherlands i in., Zb.Orz. s. I-4529, pkt 31) spośród innych, które może ona uwzględnić w tym kontekście. Sytuacja taka nie ma zaś miejsca w niniejszym przypadku (zob. motyw 416 zaskarżonej decyzji).

68 Tak samo niewielkie znaczenie ma to, że uczestnicy kartelu nie zawsze stosowali się do podjętych decyzji cenowych. Należy bowiem przypomnieć w tym względzie, że ustalanie cen, nawet jedynie przykładowych, wywiera wpływ na grę rynkową, gdyż pozwala wszystkim uczestnikom kartelu przewidzieć z dużym prawdopodobieństwem, jaka będzie polityka cenowa realizowana przez ich konkurentów. Ogólniej rzecz ujmując, tego typu kartele wiążą się z bezpośrednim oddziaływaniem na podstawowe dla konkurencji na danym rynku parametry. Wyrażając bowiem wolę wspólnego stosowania w odniesieniu do swoich towarów pewnego poziomu cenowego, dani producenci nie są

w stanie kształtować dalej w sposób niezależny swojej polityki rynkowej, naruszając w ten sposób koncepcję właściwą postanowieniom traktatu dotyczącym reguł konkurencji (zob. wyrok Sądu z dnia 9 lipca 2003 r. w sprawie T-224/00Archer Daniels Midland i Archer Daniels Midland Ingredients przeciwko Komisji, Rec. s. II-2597, pkt 120 i przytoczone tam orzecznictwo).

69 Po drugie, należy zauważyć, że koncepcja wprowadzenia kartelu w życie w rozumieniu wyroku w sprawach połączonych Celuloza I opiera się w istocie na przyjętym w prawie konkurencji pojęciu przedsiębiorstwa w postaci, jaka wynika z przypomnianego w pkt 6 powyżej orzecznictwa (zob. także podobnie wyroki Trybunału: z dnia 12 lipca 1984 r. w sprawie 170/83 Hydrotherm Gerätebau, Rec. s. 2999, pkt 11; z dnia 29 marca 2011 r. w sprawach połączonych C-201/09 P i C-216/09 P ArcelorMittal Luxembourg przeciwko Komisji i Komisja przeciwko ArcelorMittal Luxembourg i in., Zb.Orz. s. I-2239, pkt 95), któremu należy przypisać rozstrzygające znaczenie dla ustalania zakresu właściwości miejscowej Komisji do stosowania tego prawa.

70 W szczególności w sytuacji gdy przedsiębiorstwo, do którego należy skarżąca, uczestniczyło w kartelu zawiązanym poza EOG, Komisja winna być w stanie przeprowadzić dochodzenie w sprawie skutków, jakie miało zachowanie tego przedsiębiorstwa dla konkurencji na rynku wewnętrznym, oraz nałożyć grzywnę w wysokości proporcjonalnej do szkodliwości tego kartelu dla konkurencji na tym rynku. Odpowiednio, w sytuacji gdy wytwarzane przez skarżącą LCD objęte kartelem były montowane w wyrobach gotowych przez spółki należące do tego samego przedsiębiorstwa co skarżąca, a te wyroby gotowe były sprzedawane w EOG przez to przedsiębiorstwo, należy uznać, że kartel miał wpływ na transakcje dokonywane aż do momentu tej ostatniej sprzedaży.

71 W tym kontekście wiedza o tym, czy sprzedaż wewnętrzna na rzecz przedsiębiorstwa była dokonywana po cenach, które zostały podniesione ze względu na kartel, nie ma decydującego znaczenia. Jeśli bowiem sytuacja taka miała miejsce, szkodliwość kartelu jest odzwierciedlona przez ten poziom cenowy. W przeciwnym razie szkodliwość ta polega na przewadze konkurencyjnej, z której korzysta to przedsiębiorstwo w porównaniu do innych przedsiębiorstw wytwarzających wyroby gotowe zawierające LCD objęte kartelem, lecz nabywających LCD po cenie niebędącej wynikiem normalnej gry rynkowej. W tym względzie z orzecznictwa wynika, że nieuwzględnienie wartości dostaw wewnętrznych dla danego przedsiębiorstwa musiałoby sprowadzać się do bezzasadnego uprzywilejowania zintegrowanych poziomo przedsiębiorstw, w sytuacji gdy zysk osiągany z kartelu nie musiałby być brany pod uwagę, efektem czego dane przedsiębiorstwo uniknęłoby kary proporcjonalnej do jego znaczenia na rynku produktów będących przedmiotem naruszenia (zob. podobnie wyrok Sądu z dnia 14 maja 1998 r. w sprawie T-304/94 Europa Carton przeciwko Komisji, Rec. s. II-869, pkt 127, 128).

72 Skarżąca nie kwestionuje tego orzecznictwa, lecz zauważa, że bezpośrednie zastosowanie go do niniejszego przypadku umożliwiłoby Komisji osiągnięcie celu polegającego na uniknięciu uprzywilejowania zintegrowanych poziomo przedsiębiorstw. W odróżnieniu więc od tego, co stwierdziła Komisja w zaskarżonej decyzji, zastosowanie pojęcia „sprzedaży bezpośredniej w obrębie EOG w formie wyrobów przetworzonych” nie było w tym względzie konieczne. Zdaniem skarżącej Komisja nie mogła oprzeć się na ww. wyroku w sprawie Europa Carton przeciwko Komisji, aby uwzględnić wartość LCD objętych kartelem zamontowanych poza EOG w sprzedawanych w EOG wyrobach gotowych. Sprzedaż wyrobów gotowych nie powinna być w żadnym razie utożsamiana ze sprzedażą LCD objętych kartelem. Sprzedaż wewnętrzna na rzecz zintegrowanego poziomo przedsiębiorstwa winna zaś być potraktowana tak jak sprzedaż na rzecz podmiotów trzecich i być też uwzględniana w obliczeniach w taki sposób, jeśli dokonano jej w EOG.

73 Należy zauważyć, że, jak podkreśla Komisja, w orzecznictwie wynikającym z ww. wyroku w sprawie Europa Carton przeciwko Komisji nie ma niczego, co mogłoby być interpretowane w taki sposób, iż instytucja ta nie jest właściwa miejscowo, w przypadku gdy produkty stanowiące przedmiot kartelu są najpierw przedmiotem transakcji zawartej między dwiema spółkami mającymi siedzibę poza EOG i należącymi do uczestniczącego w tym kartelu przedsiębiorstwa, a dopiero następnie produkty są wprowadzane na rynek wewnętrzny.

74 W niniejszym przypadku uczestnicy kartelu – którzy, podobnie jak skarżąca, byli zintegrowanymi poziomo przedsiębiorstwami – montowali poza EOG LCD objęte kartelem do sprzedawanych w obrębie EOG wyrobów gotowych. Rozpatrywany przez Komisję przypadek nie kwalifikował się zatem do tego, aby ograniczyć się do bezpośredniego zastosowania w odniesieniu do niego orzecznictwa zapoczątkowanego ww. wyrokiem w sprawie Europa Carton przeciwko Komisji. Instytucja ta miała zatem prawo dostosować ustanowione w tym orzecznictwie zasady do okoliczności niniejszego przypadku, aby osiągnąć w ten sposób zamierzony przez to orzecznictwo cel polegający na uniknięciu uprzywilejowania zintegrowanych poziomo przedsiębiorstw uczestniczących w kartelu.

75 Na podstawie powyższego należy wyciągnąć wniosek, że poprzez uwzględnienie w swych obliczeniach „sprzedaży bezpośredniej w obrębie EOG w formie wyrobów przetworzonych" Komisja nie rozszerzyła w bezprawny sposób swej właściwości miejscowej do prowadzenia dochodzenia w sprawie naruszeń traktatowych reguł konkurencji.

W przedmiocie rzekomej dyskryminacji wynikającej z zastosowania pojęcia „sprzedaży bezpośredniej w obrębie EOG w formie wyrobów przetworzonych"

76 Skarżąca twierdzi, że o bezprawności pojęcia „sprzedaży bezpośredniej w obrębie EOG w formie wyrobów przetworzonych" świadczy okoliczność, iż zastosowanie tego pojęcia pociągnęło za sobą potraktowanie skarżącej w sposób niekorzystny dla niej i dyskryminujący w porównaniu do innych uczestników tego samego kartelu.

Uwagi wstępne

77 Należy przypomnieć, że zasada równego traktowania stanowi ogólną zasadę prawa Unii, zapisaną w art. 20 i 21 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej.

78 Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem poszanowanie zasady równego traktowania wymaga, by porównywalne sytuacje nie były traktowane w sposób odmienny, a sytuacje odmienne nie były traktowane w sposób identyczny, chyba że jest to obiektywnie uzasadnione (zob. wyrok Trybunału z dnia 14 września 2010 r. w sprawie C-550/07 P Akzo Nobel Chemicals i Akcros Chemicals przeciwko Komisji i in., Zb.Orz. s. I-8301, pkt 55 i przytoczone tam orzecznictwo).

79 Powyższe zasady sprzeciwiają się temu, aby przy ustalaniu kwoty grzywien, stosując różne metody obliczeniowe, dopuszczać się dyskryminacji pomiędzy przedsiębiorstwami, które wzięły udział w porozumieniu lub w uzgodnionej praktyce sprzecznych z art. 101 ust. 1 TFUE (zob. wyrok Trybunału z dnia 19 lipca 2012 r. w sprawach połączonych C-628/10 P i C-14/11 P Alliance One International i Standard Commercial Tobacco przeciwko Komisji i Komisja przeciwko Alliance One International i in., pkt 58 i przytoczone tam orzecznictwo).

80 W niniejszym przypadku należy zauważyć, że Komisja obliczyła grzywnę, jaką zamierzała nałożyć na każdego z uczestników kartelu, na podstawie trzech kategorii sprzedaży przypomnianych w pkt 18 powyżej. Okoliczność, że kategoria „sprzedaży bezpośredniej w obrębie EOG w formie wyrobów przetworzonych" miała zastosowanie tylko do niektórych z tych uczestników, nie stanowi dyskryminacji, jeśli Komisja przeanalizowała możliwość zastosowania tej kategorii do każdego z tych uczestników na podstawie tych samych obiektywnych kryteriów. Analogicznie, również okoliczność, że fakt nieuwzględnienia „sprzedaży pośredniej" mógłby przysporzyć pewnym uczestnikom kartelu korzyści większej niż ta przysporzona skarżącej, nie stanowi sama w sobie dyskryminacji (zob. podobnie ww. wyrok w sprawach połączonych Alliance One International i Standard Commercial Tobacco przeciwko Komisji i Komisja przeciwko Alliance One International i in., pkt 135, 138; opinia rzecznik generalnej J. Kokott w tych sprawach, pkt 87).

W przedmiocie rzekomej dyskryminacji w porównaniu do spółki Samsung

81 Skarżąca podnosi, że Komisja potraktowała ją mniej korzystnie niż spółkę Samsung, i to pomimo iż oba te przedsiębiorstwa znajdowały się w rzekomo porównywalnych sytuacjach. Skarżąca wskazuje w tym względzie, że dostawy LCD objętych kartelem zawartych w wyrobach gotowych dokonywane przez spółkę Samsung jej mającym siedzibę w EOG spółkom zależnym były uwzględniane w obliczeniach jako „sprzedaż bezpośrednia w obrębie EOG w formie wyrobów przetworzonych" jedynie wówczas, gdy te wyroby gotowe były sprzedawane w EOG. LCD objęte kartelem sprzedawane przez skarżącą tym samym europejskim spółkom zależnym spółki Samsung zostały natomiast uwzględnione w całości, także w przypadku gdy te wyroby gotowe były sprzedawane przez owe spółki zależne poza EOG, jako „sprzedaż bezpośrednia w obrębie EOG". Biorąc pod uwagę powyższe, skarżąca podkreśla, że w sytuacji gdy sprzedaje ona LCD objęte kartelem spółce Samsung, produkty te nie opuszczają kręgu członków kartelu i, co za tym idzie, nie są wprowadzane na rynek.

82 Przede wszystkim należy podnieść, że Komisja zastosowała te same kryteria zarówno w odniesieniu do spółki Samsung, jak i w odniesieniu do skarżącej. Po pierwsze, dokonywana przez skarżącą czy też przez spółkę Samsung sprzedaż LCD objętych kartelem na rzecz mających siedzibę w EOG podmiotów trzecich została bowiem zawarta w kategorii „sprzedaż bezpośrednia w obrębie EOG". Po drugie, sytuacje, w których skarżąca czy też spółka Samsung zbywały najpierw LCD objęte kartelem na rzecz innych należących do tego samego przedsiębiorstwa spółek, które następnie zawierały je w wyrobach gotowych sprzedawanych niezależnym podmiotom trzecim, zostały uwzględnione jako „sprzedaż bezpośrednia w obrębie EOG w formie wyrobów przetworzonych", jeśli tylko ta sprzedaż podmiotom trzecim była dokonywana w obrębie EOG.

83 Następnie należy zauważyć, że bezdyskusyjne jest, iż Komisja miała prawo zawrzeć sprzedaż dokonywaną przez skarżącą na rzecz europejskich spółek zależnych spółki Samsung w kategorii „sprzedaż bezpośrednia w obrębie EOG", jeśli te rozpatrywane LCD objęte kartelem były sprzedawane klientom mającym siedzibę w EOG, co musiało zakłócać konkurencję na rynku wewnętrznym. Stopień szkodliwości tego zjawiska należy w szczególności oceniać na podstawie obrotu osiągniętego przez skarżącą z tej sprzedaży, jak wynika to z przypomnianego w pkt 37 powyżej orzecznictwa.

84 Nie można uwzględnić podniesionego przez skarżącą argumentu, zgodnie z którym Komisja nie powinna była uwzględniać sprzedaży produktów, które nie opuściły kręgu uczestników kartelu. W sytuacji bowiem, gdy będący przedmiotem kartelu produkt jest sprzedawany na rynku wewnętrznym, konkurencja na tym rynku jest zakłócona, a Komisja winna uwzględnić to w obliczeniach grzywny, jaką ma zamiar nałożyć na przedsiębiorstwo, które osiągnęło zyski z tej sprzedaży. W tym względzie należy podkreślić, że art. 101 TFUE ma za cel, podobnie jak inne zawarte w traktacie reguły konkurencji, ochronę nie tylko bezpośrednich interesów konsumentów, lecz również struktury rynku i w ten sposób – konkurencji jako takiej (ww. wyrok w sprawie T-Mobile Netherlands i in., pkt 38; wyrok z dnia 6 października 2009 r. w sprawach połączonych C-501/06 P, C-513/06 P, C-515/06 P i C-519/06 P GlaxoSmithKline Services i in. przeciwko Komisji i in., Zb.Orz. s. I-9291, pkt 63). W niniejszym przypadku zaś zakłócenie konkurencji na rynku wewnętrznym ma swą przyczynę w sprzedaży dokonywanej między skarżącą a spółką Samsung.

85 Ponadto, choć prawdą jest, że pewne LCD objęte kartelem kupowane od skarżącej przez europejskie spółki zależne spółki Samsung mogły być montowane w sprzedawanych poza EOG wyrobach gotowych, to okoliczność ta nie może zakwestionować faktu, iż w przypadku gdy LCD skarżącej były nabywane przez europejskie spółki zależne spółki Samsung, owa sprzedaż między dwoma odrębnymi przedsiębiorstwami miała miejsce właśnie w EOG. Komisja mogła zatem uznać, że chodziło tu o sprzedaż oddziałującą na rynek wewnętrzny.

86 Jeśli chodzi o fakt, że Komisja uwzględniła w odniesieniu do spółki Samsung jedynie sprzedaż LCD objętych kartelem montowanych przez europejskie spółki zależne spółki Samsung w sprzedawanych w EOG wyrobach gotowych, należy podnieść, że te LCD objęte kartelem są po raz pierwszy zbywane

przedsiębiorstwu trzeciemu dopiero przy sprzedaży wyrobu gotowego. Aby zaś uwzględnić jedynie sprzedaż pozostającą w związku z EOG, Komisja miała prawo, a wręcz obowiązek, ograniczyć się do uwzględnienia sprzedaży LCD objętych kartelem montowanych w sprzedawanych w EOG wyrobach gotowych.

87 W odniesieniu do podniesionego przez skarżącą argumentu, zgodnie z którym wprowadzenie rozróżnienia opartego na przeznaczeniu wyrobu gotowego jest sprzeczne z linią orzeczniczą zapoczątkowaną wyrokiem Trybunału z dnia 6 marca 1974 r. w sprawach połączonych 6/73 i 7/73 Istituto Chemioterapico Italiano i Commercial Solvents przeciwko Komisji, Rec. s. 223, pkt 33, należy zauważyć, że kwestia rozpatrywana w tamtych sprawach różni się od tej rozpatrywanej w niniejszym przypadku. Chodziło tam bowiem o to, czy ustanowiony w art. 102 TFUE zakaz nadużywania pozycji dominującej ma zastosowanie w przypadku, gdy mający siedzibę w obrębie rynku wewnętrznego posiadacz takiej pozycji dominującej zmierzał, poprzez jej mające znamiona nadużycia wykorzystywanie, do wyeliminowania konkurenta, który również miał siedzibę w obrębie tego rynku. Tylko w odniesieniu do takiego przypadku Trybunał uznał, że bez znaczenia jest, czy rozpatrywane zachowanie dotyczyło działalności tego konkurenta w zakresie eksportu czy też działalności prowadzonej przezeń w obrębie rynku wewnętrznego. Trybunał nie omieszkał podkreślić, że samo już wyeliminowanie tego konkurenta pociąga za sobą reperkusje w zakresie struktury konkurencji na rynku wewnętrznym (ww. wyrok w sprawach połączonych Istituto Chemioterapico Italiano i Commercial Solvents przeciwko Komisji, pkt 33). Natomiast w niniejszym przypadku Komisja miała prawo określić kategorię „sprzedaży bezpośredniej w obrębie EOG w formie wyrobów przetworzonych", ograniczając się jedynie do sprzedaży LCD objętych kartelem zawartych w sprzedawanych w EOG wyrobach gotowych. Jeśli bowiem ta pierwsza sprzedaż objętych kartelem produktów nie miałaby miejsca w obrębie EOG, związek między naruszeniem a rynkiem wewnętrznym byłby zbyt słaby.

88 Wreszcie, choć nie można wykluczyć, że nawet LCD zawarte w innych wyrobach gotowych sprzedawanych przez spółkę Samsung podmiotom trzecim mającym siedzibę poza EOG mogłyby następnie powrócić na terytorium EOG, zakłócając w ten sposób konkurencję, należy przypomnieć, iż zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Komisja dysponuje szerokim zakresem uznania w odniesieniu do metody obliczania grzywien. Owa metoda, określona w wytycznych z 2006 r., obejmuje różne elementy cechujące się elastycznością, umożliwiające Komisji skorzystanie z przysługującego jej uznania w sposób zgodny z przepisami rozporządzenia Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 [WE] i 82 [WE] (Dz.U. 2003, L 1, s. 1) (zob. podobnie wyroki Trybunału: z dnia 3 września 2009 r. w sprawach połączonych C-322/07 P, C-327/07 P i C-338/07 P Papierfabrik August Koehler i in. przeciwko Komisji, Zb.Orz. s. I-7191, pkt 112; z dnia 14 października 2010 r. w sprawie C-280/08 P Deutsche Telekom przeciwko Komisji, Zb.Orz. s. I-9555, pkt 271). Komisja nie jest ponadto zobowiązana do stwierdzenia i ukarania każdego antykonkurencyjnego zachowania (wyrok Sądu z dnia 15 czerwca 2005 r. w sprawach połączonych T-71/03, T-74/03, T-87/03 i T-91/03 Tokai Carbon i in. przeciwko Komisji, niepublikowany w Zbiorze, pkt 369). Zresztą skoro Komisja zastosowała w odniesieniu do wszystkich zintegrowanych poziomo przedsiębiorstw pojęcie „sprzedaży bezpośredniej w obrębie EOG w formie wyrobów przetworzonych", które nie obejmuje sprzedaży LCD objętych kartelem zawartych w sprzedawanych poza EOG wyrobach gotowych, niezależnie od miejsca wyprodukowania tych wyrobów gotowych, nie można jej zarzucić, iż dopuściła się nieuzasadnionego naruszenia zasady równości traktowania.

W przedmiocie rzekomej dyskryminacji w porównaniu do innych adresatów zaskarżonej decyzji

89 Skarżąca twierdzi, że była ona dyskryminowana w porównaniu z innymi dwoma uczestnikami kartelu, czyli ze spółką LGD i spółką prawa tajwańskiego AU Optronics Corp. (zwaną dalej „spółką AUO"), które należały do grup mających podobny jak skarżąca stopień zintegrowania poziomego. Zdaniem skarżącej bowiem ze względu na to, iż Komisja zastosowała w odniesieniu do tych uczestników jedynie

pojęcie „sprzedaży bezpośredniej w obrębie EOG”, ich przeznaczona dla spółek powiązanych sprzedaż LCD objętych kartelem została uwzględniona jedynie wtedy, gdy nabywca znajdował się w EOG. Natomiast poprzez zastosowanie pojęcia „sprzedaży bezpośredniej w obrębie EOG w formie wyrobów przetworzonych” sprzedaż wewnętrzna skarżącej została uwzględniona w obliczeniach Komisji także wtedy, gdy była ona dokonywana na rzecz spółek zależnych mających siedzibę poza EOG, jeśli tylko wyroby gotowe montowane przez te spółki zależne z wykorzystaniem LCD objętych kartelem były sprzedawane w EOG. Dyskryminujący charakter dokonanego przez Komisję rozróżnienia jest zdaniem skarżącej ewidentny, tym bardziej że, jak wynika z motywów 394 i 396 zaskarżonej decyzji, instytucja ta oparła się w istocie na tym samym materiale dowodowym, aby wykazać wpływ, jaki kartel wywarł, po pierwsze, na sprzedaż skarżącej na rzecz jej spółek zależnych, i po drugie, na sprzedaż dokonywaną przez spółki LGD i AUO na rzecz podmiotów, z którymi każda z nich była powiązana.

90 W pierwszej kolejności należy zauważyć, że Komisja nie doszła w zaskarżonej decyzji do wniosku, iż spółka LGD stanowiła jedno przedsiębiorstwo, w rozumieniu przypomnianego w pkt 6 i 69 powyżej orzecznictwa, ze spółką prawa koreańskiego LG Electronics, Inc. (zwaną dalej „spółką LGE”) oraz ze spółką prawa niderlandzkiego Koninklijke Philips Electronics NV (zwaną dalej „spółką Philips”). Podobnie nie zastosowała ona tego pojęcia w odniesieniu do spółki AUO oraz spółki prawa koreańskiego BenQ Corp. (zwanej dalej „spółką BenQ”). Sprzedaż dokonywana przez spółkę LGD na rzecz spółek LGE i Philips oraz ta dokonywana przez spółkę AUO na rzecz spółki BenQ została uznana przez tę instytucję za stanowiącą „sprzedaż bezpośrednią w obrębie EOG”, a nie – „sprzedaż bezpośrednią w obrębie EOG w formie wyrobów przetworzonych”. Odmienne traktowanie, które zostało zastosowane w odniesieniu do sprzedaży skarżącej, można uzasadnić tym, że skarżąca przekazywała LCD objęte kartelem w ramach tego samego przedsiębiorstwa spółkom mającym siedzibę poza EOG, które następnie montowały te LCD w wyrobach gotowych sprzedawanych następnie przez to samo przedsiębiorstwo mającym siedzibę w EOG podmiotom trzecim. Ta obiektywna różnica uzasadnia zaliczenie tej sprzedaży skarżącej do kategorii innej niż ta zastosowana w odniesieniu do sprzedaży dokonywanej przez spółkę LGD na rzecz spółek LGE i Philips.

91 W drugiej kolejności, ze względu na to, że podniesiona przez skarżącą część zarzutu przedstawiona pokrótce w pkt 89 powyżej może być interpretowana w ten sposób, iż zarzuca ona Komisji wykluczenie istnienia jednego przedsiębiorstwa składającego się ze spółek LGD, LGE i Philips oraz ze spółek AUO i BenQ, należy przede wszystkim przypomnieć, że zgodnie z orzecznictwem część zarzutu mającego na celu stwierdzenie nieważności jest niedopuszczalna z uwagi na brak interesu prawnego, jeżeli, nawet gdyby ten zarzut okazałby się zasadny, stwierdzenie nieważności zaskarżonego aktu w oparciu o tę część zarzutu nie będzie mogło przynieść korzyści stronie skarżącej (wyrok Sądu z dnia 9 czerwca 2011 r. w sprawie C-401/09 P Evropaïki Dynamiki przeciwko EBC, Zb.Orz. s. I-4911, pkt 49; zob. także podobnie wyroki Trybunału: z dnia 15 marca 1973 r. w sprawie 37/72 Marcato przeciwko Komisji, Rec. s. 361, pkt 2–8; z dnia 21 września 2000 r. w sprawie C-46/98 P EFMA przeciwko Radzie, Rec. s. I-7079, pkt 38).

92 W niniejszym przypadku podniesiona przez skarżącą część zarzutu jest niedopuszczalna ze względu na to, że nawet przy założeniu, iż Komisja wskutek błędu nie uznała, że spółki LGD, LGE i Philips stanowią jedno przedsiębiorstwo, podobnie zresztą jak spółki AUO i BenQ, okoliczność ta nie mogła przynieść stronie skarżącej żadnej korzyści. Wbrew bowiem temu, co twierdzi skarżąca, te rzekomo popełnione przez Komisję błędy, nawet jeśli zostałyby wykazane, nie świadczą o tym, że pojęcie „sprzedaży bezpośredniej w obrębie EOG w formie wyrobów przetworzonych” jest ze swej strony błędne, jeśli zostało określone niezależnie od przypadków, do których znalazło ono zastosowanie. Jeśli więc Komisja stwierdziła, że każda z ww. grup przedsiębiorstw składa się na jedno przedsiębiorstwo, powinna ona była po prostu zrezygnować z uwzględnienia w swych obliczeniach jako „sprzedaży bezpośredniej w obrębie EOG” LCD objętych kartelem przekazywanych w ramach tego samego przedsiębiorstwa. Natomiast w takim przypadku Komisja powinna była sprawdzić, jaka część sprzedaży spełnia warunki konieczne do uznania jej za „sprzedaż bezpośrednią w obrębie EOG w formie wyrobów przetworzonych”, które to warunki odpowiadałyby dokładnie tym zastosowanym w odniesieniu do sprzedaży skarżącej, która to sprzedaż została włączona do tej kategorii.

93 W każdym razie nawet przy założeniu, że dopuszczalne byłoby podniesienie przez skarżącą przedstawionej w pkt 89 powyżej części zarzutu, należy przypomnieć, iż zgodnie z orzecznictwem, po pierwsze, poszanowanie zasady równego traktowania musi iść w parze z poszanowaniem zasady legalności, co oznacza, że nikt nie może powoływać się na swoją korzyść na niezgodne z prawem działanie, którego dopuszczono się na rzecz innej osoby. Po drugie, w sytuacji gdy przedsiębiorstwo naruszyło swoim własnym działaniem art. 101 ust. 1 TFUE, nie może ono uniknąć kary na tej podstawie, że inne podmioty gospodarcze nie zostały ukarane grzywną, podczas gdy – jak ma to miejsce w niniejszej sprawie – sąd Unii nie rozpatruje sytuacji tych podmiotów (zob. wyrok Sądu z dnia 16 listopada 2006 r. w sprawie T-120/04 Peróxidos Orgánicos przeciwko Komisji, Zb.Orz. s. II-4441, pkt 77 i przytoczone tam orzecznictwo).

94 Z tych samych względów skarżąca nie może powoływać się na swoją korzyść na ewentualne błędy, jakich miała się dopuścić Komisja w odniesieniu do tego, czy istniało jedno przedsiębiorstwo składające się ze spółek LGD, LGE i Philips oraz jedno przedsiębiorstwo składające się ze spółek AUO i BenQ.

95 W zakresie powołanej przez skarżącą okoliczności, zgodnie z którą Komisja w piśmie w sprawie przedstawienia zarzutów uznała, że spółki LGD, LGE i Philips tworzą jedno przedsiębiorstwo, należy przypomnieć, iż zgodnie z orzecznictwem cechą charakterystyczną tego pisma jest jego tymczasowy charakter i możliwość wprowadzania zmian w trakcie oceny, którą przeprowadza później Komisja na podstawie stanowisk przedstawionych jej w odpowiedzi przez strony oraz dalszych ustaleń faktycznych. Komisja powinna bowiem uwzględnić informacje wynikające z całego postępowania administracyjnego, aby odstąpić od zarzutów nieuzasadnionych albo w celu dopracowania i uzupełnienia pod względem faktycznym oraz prawnym argumentacji służącej do poparcia zrzutów, które podtrzymuje. W związku z tym pismo w sprawie przedstawienia zarzutów w żadnym stopniu nie uniemożliwia Komisji zmiany stanowiska na korzyść przedsiębiorstw planujących koncentrację (zob. wyrok Trybunału z dnia 10 lipca 2008 r. w sprawie C-413/06 P Bertelsmann i Sony Corporation of America przeciwko Impali, Zb.Orz. s. I-4951, pkt 63 i przytoczone tam orzecznictwo).

96 Z powyższego wynika, że Komisja nie jest zobowiązana do podtrzymania ocen stanu faktycznego lub ocen prawnych zawartych w tym dokumencie. Przeciwnie, powinna ona uzasadnić decyzję końcową na podstawie ocen ostatecznych opartych na wynikach całego dochodzenia w formie, w jakiej się prezentują w momencie zamknięcia formalnego postępowania. Ponadto instytucja ta nie ma obowiązku wyjaśniania ewentualnych różnic w stosunku do swoich wstępnych ocen zawartych w piśmie w sprawie przedstawienia zarzutów (zob. ww. wyrok w sprawie Bertelsmann i Sony Corporation of America przeciwko Impali, pkt 64, 65 i przytoczone tam orzecznictwo).

97 Komisja nie miała zatem obowiązku wyjaśniania w zaskarżonej decyzji powodów, dla których ostatecznie uznała, że spółka LGD nie stanowiła jednego przedsiębiorstwa ze spółkami LGE i Philips.

98 Wreszcie należy oddalić jako nieistotny dla sprawy podniesiony przez skarżącą argument, zgodnie z którym zarówno rozumowanie i materiał dowodowy przyjęte przez Komisję w odniesieniu do wewnętrznej sprzedaży LCD objętych kartelem w obrębie przedsiębiorstw, jak i te przyjęte w odniesieniu do sprzedaży na rzecz przedsiębiorstw, które łączyły z uczestnikami kartelu szczególne stosunki, są w istocie takie same. Okoliczność ta bowiem pozostaje bez wpływu na fakt, że istnienie lub nieistnienie jednego przedsiębiorstwa w rozumieniu przypomnianego w pkt 6 i 69 powyżej orzecznictwa samo w sobie wystarcza, aby uzasadnić odmienne zaklasyfikowanie przez Komisję przy obliczaniu grzywny dokonanej w jednym lub drugim przypadku sprzedaży.

99 Zgodnie z powyższym należy również oddalić część drugą zarzutu pierwszego i, co za tym idzie, zarzut pierwszy w całości.

2. *W przedmiocie zarzutu drugiego, opartego na tym, że Komisja miała naruszyć art. 101 TFUE i art. 53 porozumienia EOG, wyciągając wniosek, iż naruszenie dotyczyło również LCD-TV*

100 Po pierwsze, podnosząc ten zarzut, skarżąca w istocie kwestionuje to, że jej antykonkurencyjne zachowanie związane zarówno z LCD-TV, jak i z LCD-IT mogło było zostać uznane za skutkujące jednolitym i ciągłym naruszeniem. Po drugie, zarzuca ona Komisji nieuwzględnienie tego, że koreańscy uczestnicy kartelu stwierdzonego w zaskarżonej decyzji dokonywali z japońskimi dostawcami LCD-TV uzgodnień w przedmiocie tych ostatnich produktów.

Uwagi wstępne

101 Należy przede wszystkim przypomnieć, że pojęcie jednolitego naruszenia odnosi się do sytuacji, w której kilka przedsiębiorstw uczestniczyło w naruszeniu polegającym na zachowaniu o charakterze ciągłym, któremu przyświeca jeden cel gospodarczy w postaci zakłócenia konkurencji, lub złożonym z pojedynczych naruszeń powiązanych ze sobą tożsamością przedmiotu (ten sam cel wszystkich zachowań) i podmiotów (te same zainteresowane przedsiębiorstwa, świadome tego, że działają we wspólnym celu) (zob. wyrok Sądu z dnia 28 kwietnia 2010 r. w sprawie T-446/05 Amann & Söhne i Cousin Filterie przeciwko Komisji, Zb.Orz. s. II-1255, pkt 89 i przytoczone tam orzecznictwo).

102 Następnie należy wskazać, że naruszenie art. 101 ust. 1 TFUE może wynikać nie tylko z pojedynczego działania, ale również z szeregu działań, a nawet z ciągłego zachowania. Powyższej wykładni nie można podważyć na takiej podstawie, że jeden lub kilka z elementów serii czynów albo ciągłego zachowania mogą również – same w sobie, rozpatrywane z osobna – stanowić naruszenie wspomnianego postanowienia. W przypadku gdy poszczególne działania z uwagi na identyczny cel polegający na zakłóceniu konkurencji na jednolitym rynku wpisują się w „całościowy plan", Komisja jest uprawniona przypisać odpowiedzialność za te działania na podstawie udziału w naruszeniu postrzeganym jako całość (zob. ww. wyrok w sprawie Amann & Söhne i Cousin Filterie przeciwko Komisji, pkt 90 i przytoczone tam orzecznictwo).

103 Należy również wskazać, że przewidziany w całościowym planie jednolity cel charakteryzujący jednolite i ciągłe naruszenie nie może zostać zdefiniowany za pomocą ogólnego odniesienia do zakłócenia konkurencji na rynku, którego dotyczy naruszenie, ponieważ wpływ wywierany na konkurencję jako cel lub skutek jest elementem współistniejącym wraz z wszelkim zachowaniem wchodzącym w zakres stosowania art. 101 ust. 1 TFUE. Taka definicja pojęcia jednolitego celu mogłaby pozbawić pojęcie jednolitego i ciągłego naruszenia części jego znaczenia, ponieważ pociągałaby za sobą konieczność systematycznej kwalifikacji kilku zachowań dotyczących jednego sektora gospodarki, które są zakazane przez art. 101 ust. 1, jako elementów stanowiących jednolite naruszenie. Zatem aby zakwalifikować różne działania jako jednolite i ciągłe naruszenie, należy zbadać, czy istnieje między nimi związek komplementarności w tym znaczeniu, że każde z nich miało być odpowiedzią na jedną lub kilka konsekwencji normalnego działania konkurencji, a wzajemnie oddziałując, każde z nich przyczyniało się do realizacji całości skutków antykonkurencyjnych zamierzonych przez ich sprawców w ramach całościowego planu mającego jednolity cel. W tym względzie trzeba uwzględnić wszelkie okoliczności mogące wykazać lub podważyć ten związek, takie jak okres stosowania, treść (w tym zastosowane metody) i jednocześnie cel różnych zarzucanych działań (zob. ww. wyrok w sprawie Amann & Söhne i Cousin Filterie przeciwko Komisji, pkt 92 i przytoczone tam orzecznictwo).

104 To w świetle tych właśnie zasad należy przeanalizować podniesione przez skarżącą argumenty, po uprzednim przypomnieniu mających w tym zakresie znaczenie stwierdzeń, jakie poczyniła Komisja w zaskarżonej decyzji.

Stwierdzenia poczynione w zaskarżonej decyzji

105 Przede wszystkim należy zauważyć, że naruszenie zarzucane przez Komisję adresatom zaskarżonej decyzji polega na tym, iż uczestniczyli oni, po pierwsze, w „spotkaniach Cristal", podczas których ustalali ceny minimalne dla LCD objętych kartelem, prowadzili dyskusje na temat ich zamiarów dotyczących cen w zakresie zapobiegania ich spadkowi, a także koordynowali podwyżki cen i rozmiary produkcji, oraz po drugie, w dwustronnych spotkaniach dotyczących tematów dyskutowanych podczas „spotkań Cristal" (zob. pkt 15 powyżej).

106 Bardziej szczegółowo rzecz ujmując, Komisja w zaskarżonej decyzji uznała, po pierwsze, że uczestnicy kartelu zaangażowali się w jednolity, złożony i ciągły kartel w przedmiocie LCD-IT i LCD-TV, składający się z szeregu połączonych i wzajemnie warunkujących się działań, które trwały przez cały okres naruszenia i miały na celu zwiększenie i utrzymanie poziomu cen tych LCD na poziomie rynków światowego i EOG (motyw 283 zaskarżonej decyzji).

107 Po drugie, zgodnie z zaskarżoną decyzją ustalanie cen osiągane poprzez ich podwyżki, ustalanie widełek cenowych oraz ustalanie cen minimalnych czy też docelowych, a także przyjmowanie wspólnego stanowiska oraz strategii na przyszłość w odniesieniu do warunkujących ceny parametrów takich jak produkcja, zdolności wytwórcze, wysyłki czy też popyt, powiązane z systemem nadzoru mającym na celu zapewnienie przestrzegania poczynionych uzgodnień, stanowią części składowe całościowego planu mającego za cel kontrolowanie cen sprzedaży na rynkach światowych, w tym także tej dokonywanej w EOG i dotyczącej zarówno LCD-IT, jak i LCD-TV (motyw 284 zaskarżonej decyzji).

108 Po trzecie, Komisja zauważyła, że cechy charakterystyczne naruszenia oraz jego sposób działania i organizacja odpowiadały przez cały okres naruszenia jednemu i temu samemu modelowi. Choć modus operandi zmowy niewątpliwie zmieniał się wraz z upływem czasu, to należało uznać to za normalne w przypadku kartelu o długim okresie trwania, którego uczestnicy dostosowywali się do zachodzących zmian okoliczności, w szczególności po to, aby ich nie wykryto. Komisja zauważyła więc w zaskarżonej decyzji, że nawet to, iż począwszy od maja 2005 r., w spotkaniach uczestniczyli pracownicy sekretariatu – a nie, jak wcześniej, zarząd – nie przesądziło o zmianie charakteru tych spotkań, które nadal miały za cel ustalanie cen i kontrolę parametrów takich jak produkcja LCD objętych kartelem (motyw 287 zaskarżonej decyzji).

109 Po czwarte, Komisja przyznała, że dyskusje prowadzone podczas pierwszego roku funkcjonowania kartelu dotyczyły przede wszystkim LCD-IT, i podniosła, że zaczęły one dotyczyć LCD-TV, począwszy od września 2002 r. Instytucja ta zauważyła również, że inni uczestnicy kartelu zaczynali wymianę danych dotyczących LCD-TV z innymi podmiotami w miarę tego, jak rozpoczynali ich produkcję. Komisja podkreśliła w tym względzie, że po pierwsze, począwszy od tego momentu, LCD-TV stały się stałym przedmiotem dyskusji prowadzonych na tych samych spotkaniach co te, na których dyskutowano o LCD-IT, i po drugie, że ich uczestnicy byli w stanie przenosić swe zdolności produkcyjne pomiędzy różnego rodzaju zastosowaniami LCD objętych kartelem, wpływając w ten sposób na popyt na nie i, efektem tego, również na ceny tych produktów. Na tej podstawie Komisja doszła do wniosku, że te same przedsiębiorstwa realizowały w odniesieniu do LCD-TV ten sam cel i stosowały ten sam modus operandi zarówno w ramach całościowego planu, jak i w przypadku toczących się od 2001 r. dyskusji w przedmiocie LCD-IT (motywy 288 i 289 zaskarżonej decyzji).

Ocena argumentów dotyczących stwierdzeń poczynionych w zaskarżonej decyzji

110 Z szeregu zebranych przez Komisję dokumentów wynika, że uczestnicy kartelu byli w stanie przenosić swoje zdolności produkcyjne między LCD-IT a LCD-TV, aby wpłynąć w ten sposób na popyt na nie i, efektem tego, na ceny tych produktów.

111 W tym względzie w motywie 154 zaskarżonej decyzji Komisja w pierwszej kolejności przytacza notatki jednego z uczestników „spotkania Cristal", które odbyło się w dniu 11 czerwca 2003 r. i w którym uczestniczyła skarżąca; w notatkach tych oświadczenie założone przez [*poufne*] zostało przedstawione w następujący sposób:

„[...] [C]hoć aktualni klienci w sektorach monitorów i notebooków zmniejszają swoje zamówienia, możliwości produkcyjne zostaną przesunięte celem wytwarzania w odpowiedzi na tę sytuację telewizorów [...]".

112 W drugiej kolejności ze wspomnianej w motywie 155 zaskarżonej decyzji przesłanej pocztą elektroniczną wiadomości dotyczącej „spotkania Cristal", które odbyło się w dniu 9 lipca 2003 r., wynika, że skarżąca określiła swe priorytety w zakresie alokacji zdolności produkcyjnych w zakresie LCD pomiędzy LCD-TV a LCD-IT w zależności od spodziewanej marży zysku. W tej samej wiadomości powiadomiono także o przesunięciu przez [*poufne*] zdolności produkcyjnych z LCD-IT do LCD-TV. Ponadto w sporządzonym przez jednego z uczestników tego spotkania sprawozdaniu przedstawiona została wspomniana następnie w motywie 156 zaskarżonej decyzji okoliczność, że w przypadku skarżącej produkcji monitorów była sposobem na zagospodarowanie wszystkich dostępnych zdolności produkcyjnych.

113 W trzeciej kolejności w przesłanej pocztą elektroniczną w obrębie [*poufne*] wiadomości dotyczącej sprawozdania ze „spotkania Cristal", które odbyło się w dniu 5 lutego 2004 r. u skarżącej, wskazano, że [*poufne*] przesunęła swe zdolności produkcyjne w szczególności do LCD-TV.

114 W czwartej kolejności w motywie 187 zaskarżonej decyzji Komisja powołała się na notatki sporządzone przez jednego z uczestników „spotkania Cristal", które odbyło się w dniu 4 listopada 2004 r., w których to notatkach była mowa o dyskusjach dotyczących przesuwania zdolności produkcyjnych pomiędzy różnego rodzaju zastosowaniami LCD objętych kartelem w celu wpłynięcia w ten sposób na popyt na nie. W szczególności [*poufne*] potwierdziła swój zamiar „rozpoczęcia produkcji 17-calowych monitorów jedynie w przypadku ograniczenia popytu na telewizory i w braku innej alternatywy". Z tych samych notatek wynika, że oferta skarżącej w zakresie niektórych LCD-TV stała się niewystarczająca, ponieważ skarżąca przesunęła swoje zdolności produkcyjne do innych LCD [*poufne*], a mianowicie LCD-IT, co zostało zresztą potwierdzone przez skarżącą w odpowiedzi na zadane przez Sąd na piśmie pytanie.

115 W piątej kolejności w motywie 192 zaskarżonej decyzji Komisja przytoczyła notatki dotyczące „spotkania Cristal", które odbyło się w dniu 7 stycznia 2005 r. i w którym uczestniczyła skarżąca, a z których to notatek wynika, że inny z uczestników kartelu przesunął swe zdolności produkcyjne monitorów do notebooków i telewizorów.

116 W szóstej kolejności w motywie 220 zaskarżonej decyzji Komisja wspomina o fakcie, że zgodnie ze sporządzonym przez [*poufne*] sprawozdaniem w przedmiocie „spotkania Cristal", które odbyło się w dniu 4 listopada 2005 r., skarżąca przedstawiła przy tej okazji rozmiary dokonywanej przez siebie sprzedaży i swoje możliwości produkcyjne. W tym względzie należy wyjaśnić, że w sprawozdaniu owym jest mowa o tym, iż skarżąca w listopadzie 2005 r. wykorzystywała niemal 100% zdolności produkcyjnych niektórych zakładów do produkcji LCD-TV.

117 W siódmej kolejności w motywie 223 zaskarżonej decyzji Komisja przedstawia dokumenty dotyczące „spotkania Cristal", które odbyło się w dniu 6 grudnia 2005 r. i w którym uczestniczyła skarżąca, a w których to dokumentach jest mowa o tym, że jeden z uczestników kartelu przesunął swe zdolności produkcyjne do telewizorów i notebooków.

118 Te elementy stanu faktycznego świadczą o tym, że uczestnicy kartelu, w tym skarżąca, byli w stanie przesuwać swe zdolności produkcyjne pomiędzy LCD-IT a LCD-TV i odwrotnie, i rzeczywiście wielokrotnie to czynili, usiłując utrzymać ceny obu tych produktów na uzgodnionych poziomach lub

też przynajmniej zapobiec ich spadkowi. Na tej podstawie można zatem wyciągnąć wniosek, że pomiędzy podjętymi decyzjami a informacjami wymienionymi w przedmiocie tych dwóch LCD objętych kartelem istniał stosunek komplementarności w rozumieniu przypomnianego w pkt 103 powyżej orzecznictwa.

119 W odniesieniu do powołania się przez skarżącą na rzekomo powierzchowny i epizodyczny charakter wymiany informacji dokonywanej przez uczestników kartelu w przedmiocie LCD-TV należy zauważyć, że z zawartych w zaskarżonej decyzji dowodów wynika przede wszystkim, iż uczestnicy spotkań wielokrotnie uzgadniali między sobą zamiar utrzymywania stałego poziomu cen LCD-TV. Jak wskazała Komisja w motywie 154 zaskarżonej decyzji, podczas „spotkania Cristal", które odbyło się w dniu 11 czerwca 2003 r., wymieniono się w szczególności informacjami w przedmiocie strategii cenowych (price policies), które jeden z uczestników kartelu zamierzał stosować w szczególności w odniesieniu do LCD-TV. Przedmiotem analizy były również tabele wskazujące tendencje cenowe różnego rodzaju LCD objętych kartelem w okresie od maja do lipca tamtego roku. Jedna z tych tabel zawiera dane dotyczące LCD-TV. Następnie w motywie 165 zaskarżonej decyzji Komisja przedstawiła dokumenty dotyczące „spotkania Cristal", które odbyło się w dniu 7 listopada 2003 r., a z których to dokumentów wynika, że uczestnicy owego spotkania ustalali jako cele podwyżki cen LCD notebooków i utrzymanie poziomu cen innych LCD objętych kartelem, wskazując przy tym w szczególności na LCD-TV. Załącznik do sprawozdania z tego spotkania zawiera tabele przedstawiające ceny różnego rodzaju kategorii LCD objętych kartelem, w tym LCD-TV, w ciągu 2003 r. Inne przykłady tego, że prowadzone podczas tych spotkań dyskusje dotyczyły tych danych, w szczególności cen i możliwości produkcyjnych, powiązanych nie tylko z LCD-IT, lecz również z LCD-TV, pojawiają się w motywach 167, 171, 173, 174, 202 i 214 zaskarżonej decyzji, a także w dokumentach zawartych w posiadanych przez Komisję aktach sprawy, do których motywy te odsyłają.

120 Nawet jeśli założyć, że uczestnicy kartelu wymieniali więcej informacji – czy też informacji mających szczególne znaczenie handlowe – dotyczących LCD-IT niż tych dotyczących LCD-TV, to z zebranych przez Komisję dowodów wynika jednak, że wszystkie te informacje były wymieniane w tym samym momencie, często w tych samych dokumentach, a przede wszystkim w tym samym celu. Ponadto szczególne znaczenie i szczegółowość dostarczonych przez skarżącą informacji wynikają z motywu 202 zaskarżonej decyzji, w którym Komisja powołuje się na dokument dotyczący „spotkania Cristal", które odbyło się w dniu 5 maja 2005 r., i z którego to dokumentu wynika, że jeśli chodzi o skarżącą, uwzględniając ograniczone jej zdolności produkcyjne, cena kategorii LCD-TV wzrosła w maju z 5 do 10 dolarów amerykańskich (USD), co dało cenę wynoszącą 230 USD.

121 W zakresie dotyczącym podniesionego przez skarżącą faktu, że dyskusje w przedmiocie LCD-TV odzwierciedlały w jej przekonaniu utrzymującą się tendencję spadkową cen produktów, należy podkreślić, że szereg dokumentów, na których Komisja oparła się w zaskarżonej decyzji, świadczy o tym, iż uczestnicy kartelu mieli zamiar utrzymywać poziomy cen tych LCD na stałym poziomie, oraz o tym, iż nie zachodziło prawdopodobieństwo obniżenia tych cen w krótkim okresie czasu (zob. motywy 165, 167, 173 i 207 zaskarżonej decyzji). W każdym razie przy założeniu, że prowadzone w ramach kartelu dyskusje często prowadziłyby jedynie do podjęcia decyzji o obniżeniu cen, takie skoordynowane zachowanie również zakłócałoby konkurencję, gdyby to obniżenie cen było przeprowadzane w sposób skoordynowany i na skalę większą niż w przypadku braku uzgodnienia. Ponadto stanowiąca przedmiot prowadzonych w ramach kartelu dyskusji możliwość przesunięcia możliwości produkcyjnych umożliwiała jego uczestnikom zareagowanie na obniżenie cen LCD-TV w sposób skoordynowany i mieszczący się w ramach całościowego planu.

122 W odniesieniu do również powołanej przez skarżącą okoliczności polegającej na tym, że wysyłani przez uczestników kartelu na jego spotkania pracownicy specjalizowali się w LCD-IT, a nie w LCD-TV, należy podnieść, iż choć można ją interpretować w taki sposób, że LCD-IT miały większe znaczenie dla uczestniczących w kartelu przedsiębiorstw, to nie oznacza ona jednak, że LCD-TV były jedynie przedmiotem powierzchownej i sporadycznej wymiany zdań. Jak bowiem słusznie zauważyła Komisja,

okoliczność ta świadczy o tym, że informacje dotyczące LCD-TV były wymieniane w sposób zamierzony, gdyż mający uczestniczyć w spotkaniach pracownicy musieli się do nich przygotować, co nie stanowiło części pełnionych przez nich normalnie obowiązków.

123 Z powyższego wynika, że wymiana danych dotyczących LCD-TV wpisywała się w ten sam całościowy plan, w który wpisywała się wymiana danych dotyczących LCD-IT, i co za tym idzie, w to samo naruszenie o jednolitym i ciągłym charakterze.

124 Również za pomocą innych podniesionych przez skarżącą argumentów nie można zakwestionować stwierdzenia, że chodziło tu właśnie o jednolite i ciągłe naruszenie dotyczące zarówno LCD-IT, jak i LCD-TV, za którego popełnienie Komisja miała prawo nałożyć karę w postaci jednej całościowej grzywny.

125 Po pierwsze, nie ma żadnego znaczenia okoliczność polegająca na tym, że uczestnicy kartelu rozpoczęli prowadzenie dyskusji w przedmiocie danych dotyczących LCD-TV dopiero po tym, jak dobiegł końca pierwszy etap kartelu, podczas którego kartel dotyczył jedynie LCD-IT. Skoro bowiem zostało dowiedzione, że wymiana informacji i podjęte przez kartel decyzje w przedmiocie LCD-TV wpisywały się w ten sam całościowy plan, który został wdrożony w odniesieniu do LCD-IT, to bez znaczenia jest moment, w którym doszło do tego rozszerzenia zakresu funkcjonowania kartelu w odniesieniu do każdego z jego uczestników. Ponadto należy podkreślić, że dla celów obliczania kwoty grzywny Komisja uwzględniła średnią wartość odpowiedniej sprzedaży dokonywanej przez każdego z adresatów zaskarżonej decyzji przez cały okres naruszenia. Na wartość tej średniej wywarła – z korzyścią dla skarżącej – wpływ okoliczność polegająca na tym, że na początku okresu naruszenia skarżąca nie wytwarzała LCD-TV.

126 Ponadto fakt, że skarżąca nie wytwarzała LCD-TV w momencie, gdy podczas „spotkań Cristal" rozpoczęła się wymiana dotyczących ich danych, pozostaje bez wpływu na okoliczność polegającą na tym, że skarżąca po rozszerzeniu zakresu prowadzonej działalności na LCD-TV mogła wykorzystać informacje posiadane przez nią w przedmiocie cen i zdolności produkcyjnych innych uczestników kartelu, którzy już wcześniej prowadzili działalność w tym sektorze. W tym względzie z orzecznictwa wynika, że przedsiębiorstwo można uznać za odpowiedzialne za uczestnictwo w uzgodnionej praktyce również wówczas, gdy uczestnictwo to ogranicza się jedynie do otrzymywania informacji o przyszłych zachowaniach jego konkurentów (zob. podobnie wyrok Sądu z dnia 8 lipca 2008 r. w sprawie T-54/03 Lafarge przeciwko Komisji, niepublikowany w Zbiorze, pkt 459, 460 i przytoczone tam orzecznictwo). Może więc wystąpić sytuacja, w której przedsiębiorstwo mogło uczestniczyć bezpośrednio jedynie w części zachowań antykonkurencyjnych stanowiących naruszenie jednolite i ciągłe, lecz mieć wiedzę o wszystkich pozostałych stanowiących naruszenie zachowaniach planowanych lub wdrażanych przez innych uczestników kartelu dla realizacji tych samych celów, lub mogło w sposób rozsądny je przewidzieć i było gotowe ponieść związane z tym ryzyko. W takiej sytuacji Komisja jest również uprawniona do przypisania temu przedsiębiorstwu odpowiedzialności za wszystkie zachowania antykonkurencyjne stanowiące takie naruszenie i w konsekwencji – za to naruszenie w całości (wyrok Trybunału z dnia 6 grudnia 2012 r. w sprawie C-441/11 P Komisja przeciwko Verhuizingen Coppens, pkt 43).

127 W tych okolicznościach nie ma konieczności analizowania podważanej przez skarżącą wartości dowodowej dokumentu, na którym oparła się Komisja, aby uznać, że rozszerzanie zakresu kartelu na LCD-TV rozpoczęło się we wrześniu 2002 r.

128 Po drugie, niewielkie znaczenie ma to, że jak twierdzi skarżąca, LCD-IT i LCD-TV mogły należeć do dwóch różnych rynków. W tym względzie należy przede wszystkim przypomnieć, że jednolite naruszenie nie musi koniecznie dotyczyć tego samego produktu lub też produktów substytucyjnych względem siebie. Do określenia tego właściwe są również inne kryteria, takie jak tożsamość celów analizowanych praktyk lub jej brak, tożsamość uczestniczących w nich przedsiębiorstw, tożsamość sposobów wprowadzenia tych praktyk w życie, tożsamość osób fizycznych reprezentujących

przedsiębiorstwa oraz tożsamość geograficznego zakresu zastosowania danych praktyk (zob. podobnie wyrok Sądu z dnia 12 grudnia 2012 r. w sprawie T-410/09 Almamet przeciwko Komisji, niepublikowany w Zbiorze, pkt 172, 174 i przytoczone tam orzecznictwo). W niniejszym przypadku kryteria te zostały spełnione, jak wynika to z pkt 111–128 powyżej.

129 Ponadto, zgodnie z utrwalonym orzecznictwem, w ramach stosowania art. 101 ust. 1 TFUE rynek właściwy należy określić w celu ustalenia, czy dane porozumienie może wpływać na handel między państwami członkowskimi i czy jego celem lub skutkiem jest zapobieżenie, ograniczenie lub zakłócenie konkurencji wewnątrz wspólnego rynku. Obowiązek wytyczenia granic właściwego rynku w decyzji wydanej na podstawie art. 101 ust. 1 TFUE spoczywa zatem na Komisji jedynie wtedy, gdy nie jest bez niego możliwe ustalenie, czy dane porozumienie, decyzja związków przedsiębiorstw lub uzgodniona praktyka mogą wpływać na handel między państwami członkowskimi i mieć za cel lub skutek zapobieżenie, ograniczenie lub zakłócenie konkurencji wewnątrz wspólnego rynku (wyroki Sądu: z dnia 25 października 2005 r. w sprawie T-38/02 Groupe Danone przeciwko Komisji, Zb.Orz. s. II-4407, pkt 99; z dnia 6 grudnia 2005 r. w sprawie T-48/02 Brouwerij Haacht przeciwko Komisji, Zb.Orz. s. II-5259, pkt 58; zob. także podobnie postanowienie Trybunału z dnia 16 lutego 2006 r. w sprawie C-111/04 P Adriatica di Navigazione przeciwko Komisji, niepublikowane w Zbiorze, pkt 31).

130 W niniejszym przypadku skarżąca nie kwestionuje, że kartel mógł wywierać wpływ na wymianę handlową między państwami członkowskimi i miał za cel ograniczenie lub zakłócenie konkurencji na rynku wewnętrznym.

131 Ponadto w orzecznictwie wyjaśniono również, że rynek, którego dotyczy decyzja Komisji stwierdzająca naruszenie art. 101 TFUE, jest określony porozumieniami i działaniami składającymi się na dany kartel (zob. wyrok Sądu z dnia 24 marca 2011 r. w sprawie T-384/06 IBP i International Building Products France przeciwko Komisji, Zb.Orz. s. II-1177, pkt 118 i przytoczone tam orzecznictwo). W niniejszym przypadku, jak słusznie zauważa Komisja, to uczestnicy kartelu w zamierzony sposób skoncentrowali swe antykonkurencyjne zachowania zarówno na LCD-IT, jak i na LCD-TV.

132 Następnie należy przeanalizować argument, który skarżąca usiłuje oprzeć na wyroku Sądu z dnia 11 grudnia 2003 r. w sprawie T-61/99 Adriatica di Navigazione przeciwko Komisji, Rec. s. II-5349, pkt 36, twierdząc, że Komisja w niewystarczający sposób określiła rozpatrywane rynki i, co za tym idzie, niewłaściwie zrozumiała dokładny zakres i charakter stwierdzonego w zaskarżonej decyzji naruszenia.

133 W tym względzie należy przypomnieć, że w pkt 30 ww. wyroku w sprawie Adriatica di Navigazione przeciwko Komisji Sąd niewątpliwie zauważył, iż zarzuty skierowane przeciwko przyjętej przez Komisję definicji właściwego rynku mogą dotyczyć okoliczności dotyczących zastosowania art. 101 ust. 1 TFUE innych niż ograniczenie konkurencji na rynku wewnętrznym czy też wpływ na wymianę handlową między państwami członkowskimi, a mianowicie: zasięgu badanego kartelu, kwestii jego jednolitego bądź globalnego charakteru, a także zakresu indywidualnego uczestnictwa każdego z branych pod uwagę przedsiębiorstw. Tak samo w pkt 31 i 32 tamtego wyroku Sąd podkreślił, że decyzja, w której Komisja stwierdziła uczestnictwo w kartelu, może mieć konsekwencje dla relacji będących jej adresatami przedsiębiorstw z podmiotami trzecimi. Pożądane byłoby również, aby przy wydawaniu decyzji stwierdzającej uczestnictwo danego przedsiębiorstwa w naruszeniu złożonym, zbiorowym i nieprzerwanym Komisja brała pod uwagę – poza badaniem, czy spełnione zostały konkretne przesłanki zastosowania art. 101 ust. 1 TFUE – również okoliczność, że jeśli decyzja taka ma być źródłem odpowiedzialności osobistej każdego z jej adresatów, to odpowiedzialność taka może zostać im przypisana jedynie w przypadku wykazania ich uczestnictwa w objętych sankcjami i prawidłowo rozgraniczonych zachowaniach zbiorowych.

134 Jednak podniesiony przez skarżącą w niniejszym przypadku argument nie może zostać uwzględniony nawet w świetle tego orzecznictwa. Z pkt 111–128 powyżej wynika bowiem, że Komisja uznała skarżącą za odpowiedzialną jedynie za naruszenie, które przybrało postać uczestnictwa w „spotkaniach Cristal" i w dwustronnych spotkaniach mających za cel koordynację cen i zdolności produkcyjnych zarówno LCD-IT, jak i LCD-TV. Brak dokładniejszego określenia rynków, które obejmował kartel, nie naraził więc skarżącej na niebezpieczeństwa przedstawione przez Sąd w ww. wyroku w sprawie Adriatica di Navigazione przeciwko Komisji, o których mowa była w pkt 133 powyżej.

Brak uwzględnienia kontaktów z dostawcami japońskimi

135 Skarżąca zarzuca Komisji, że ta nie wzięła pod uwagę faktu, iż koreańscy uczestnicy naruszenia stwierdzonego w zaskarżonej decyzji mieli rzekomo dokonywać uzgodnień z japońskimi dostawcami LCD-TV, którzy wraz z tymi koreańskimi dostawcami mieli być największymi podmiotami prowadzącymi działalność na tym rynku, podczas gdy skarżąca miała odgrywać na nim jedynie rolę drugoplanową. Zdaniem skarżącej rzeczywiste naruszenie, w przedmiocie którego Komisja powinna była prowadzić dochodzenie odnoszące się do tych LCD, polegało na uzgodnieniu poczynionym pomiędzy tymi największymi na rynku podmiotami. Z tego względu Komisja naruszyła zdaniem skarżącej obowiązek uzasadnienia, zasadę równości traktowania oraz zasadę proporcjonalności.

Uwagi wstępne

136 Należy podnieść, że choć orzecznictwo dotyczące pojęcia jednolitego i ciągłego naruszenia daje Komisji możliwość prowadzenia dochodzenia – w drodze jednego postępowania zakończonego wydaniem jednej decyzji – jednocześnie w sprawie szeregu zachowań, które mogłyby być przedmiotem indywidualnych dochodzeń, to jednak nie skutkuje to nałożeniem na Komisję obowiązku zachowania się w ten sposób. Nawet więc przy założeniu, że uzgodnienie, do jakiego miało dojść między japońskimi dostawcami LCD-TV a koreańskimi uczestnikami kartelu, o którym mowa w zaskarżonej decyzji, stanowi naruszenie art. 101 TFUE i część składową tego samego jednolitego i ciągłego naruszenia, które stwierdzono w zaskarżonej decyzji, Komisja nie była jednak zobowiązana do prowadzenia dochodzenia w przedmiocie całokształtu tych zachowań jednocześnie.

137 Komisja dysponuje bowiem swobodnym uznaniem co do zakresu prowadzonych przez nią postępowań. Zgodnie z orzecznictwem nie może być ona w tym względzie zobowiązana do stwierdzenia i ukarania każdego antykonkurencyjnego zachowania, zaś sądy Unii nie mogą stwierdzić – nawet jeśli miałoby to mieć miejsce jedynie dla celów obniżenia grzywny – że Komisja w świetle dowodów, jakimi dysponowała, powinna była stwierdzić, iż określone przedsiębiorstwo w określonym czasie popełniło naruszenie (zob. podobnie ww. wyrok w sprawach połączonych Tokai Carbon i in. przeciwko Komisji, pkt 369, 370).

138 Korzystanie z tego uprawnienia podlega kontroli sądowej. Z orzecznictwa wynika jednak, że wybrana przez tę instytucję opcja może zostać uznana za stanowiącą nadużycie władzy jedynie wówczas, gdy można wykazać, że Komisja bez merytorycznego powodu wszczęła dwa różne postępowania w przedmiocie jednego stanu faktycznego (zob. podobnie wyrok Trybunału z dnia 29 czerwca 2010 r. w sprawie C-441/07 P Komisja przeciwko Alrosie, Zb.Orz. s. I-5949, pkt 89).

139 W niniejszym przypadku Komisja uznała, że nie posiada ona – czy też nie posiada jeszcze – wystarczających dowodów przeciwko japońskim dostawcom, i postanowiła nie prowadzić przeciwko nim dochodzenia w tym samym czasie, kiedy prowadziła dochodzenie przeciwko skarżącej i innym adresatom zaskarżonej decyzji, w odniesieniu do których posiadała ona natomiast szereg dowodów na to, że dopuszczono się naruszenia, i to zarówno w odniesieniu do LCD-IT, jak i LCD-TV, co zostało stwierdzone powyżej (pkt 111–134). Okoliczność ta stanowi zaś merytoryczny powód uzasadniający

wybór Komisji. Należy jednak zauważyć, że w ramach postępowania przeciwko dostawcom japońskim Komisja będzie w szczególności musiała przestrzegać w odniesieniu do skarżącej zasady ne bis in idem.

W przedmiocie rzekomego naruszenia obowiązku uzasadnienia

140 Skarżąca twierdzi, że Komisja w zaskarżonej decyzji powinna była wyjaśnić powody, dla których wyłączyła ona z postępowania zakończonego wydaniem zaskarżonej decyzji japońskich dostawców LCD-TV.

141 W tym względzie należy przypomnieć, że Komisja nie miała bynajmniej obowiązku przedstawiania w zaskarżonej decyzji powodów, dla których prowadzone przez nią postępowanie nie objęło tych japońskich dostawców. Zgodnie bowiem z orzecznictwem obowiązek uzasadnienia aktu prawnego nie może obejmować obowiązku uzasadniania przez instytucję, która go wydaje, nieprzyjęcia innych podobnych aktów skierowanych do stron trzecich (zob. podobnie wyroki Sądu: z dnia 8 lipca 2004 r. w sprawach połączonych T-67/00, T-68/00, T-71/00 i T-78/00 JFE Engineering i in. przeciwko Komisji, Zb.Orz. s. II-2501, pkt 414; z dnia 4 lipca 2006 r. w sprawie T-304/02 Hoek Loos przeciwko Komisji, Zb.Orz. s. II-1887, pkt 63).

W przedmiocie rzekomego naruszenia zasady równości traktowania

142 Należy przypomnieć, że zgodnie z przypomnianym w pkt 93 orzecznictwem, w sytuacji gdy dane przedsiębiorstwo naruszyło swym zachowaniem art. 101 ust. 1 TFUE, nie może ono uniknąć kary na tej podstawie, iż inne podmioty gospodarcze nie zostały ukarane grzywną, podczas gdy – jak ma to miejsce w niniejszej sprawie – sąd Unii nie rozpatruje sytuacji tych podmiotów. W tym względzie należy zauważyć, że choć prawdą jest, iż Komisja nie ma prawa do wprowadzenia rozróżnienia pomiędzy przedsiębiorstwami, które uczestniczyły w jednym i tym samym kartelu, to jednak naruszenie zarzucane skarżącej polega na uzgodnieniu, które zostało poczynione na „spotkaniach Cristal" i na związanych z nimi spotkaniach dwustronnych między tajwańskimi i koreańskimi dostawcami LCD objętych kartelem. Nie można zarzucić, że w zaskarżonej decyzji naruszono w tym względzie zasadę równości traktowania, gdyż dostawcy japońscy nigdy nie uczestniczyli w tym uzgodnieniu.

143 W zakresie dotyczącym argumentu skarżącej, zgodnie z którym znaczenie miały jedynie te z dotyczących LCD-TV dyskusji, w których brali udział dostawcy japońscy, a w których nie uczestniczyła skarżąca, wystarczy przypomnieć, że Komisja przedstawiła wystarczające dowody na to, iż adresaci zaskarżonej decyzji dokonywali w ramach całościowego planu uzgodnień zarówno w przedmiocie LCD-IT, jak i LCD-TV (zob. pkt 106–134 powyżej). Uzgodnienie to stanowi naruszenie, w którego przedmiocie Komisja miała prawo prowadzić dochodzenie, niezależnie od tego, czy doszło do innych dotyczących LCD-TV ewentualnych naruszeń, w których mogliby uczestniczyć inni niż skarżąca adresaci zaskarżonej decyzji.

144 Ustosunkowując się do argumentu, który skarżąca usiłuje oprzeć na praktyce decyzyjnej Komisji, a w szczególności na wydanej przez tę instytucję decyzji C(2008) 5955 wersja ostateczna z dnia 15 października 2008 r. dotyczącej postępowania na podstawie art. 81 [WE] (sprawa COMP/39.188 – Banany) (zwanej dalej „decyzją w sprawie bananów"), należy przypomnieć, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem praktyka decyzyjna Komisji nie stanowi ram prawnych dla grzywien w dziedzinie konkurencji i że decyzje dotyczące innych spraw mają jedynie charakter informacyjny, jeżeli chodzi o ewentualne istnienie dyskryminacji, zważywszy, że jest mało prawdopodobne, by okoliczności charakteryzujące te sprawy, takie jak rynki, produkty, zainteresowane przedsiębiorstwa i brane pod uwagę okresy, były identyczne (zob. wyrok Sądu z dnia 8 października 2008 r. w sprawie T-73/04 Carbone-Lorraine przeciwko Komisji, Zb.Orz. s. II-2661, pkt 92 i przytoczone tam orzecznictwo).

145 Celem podkreślenia różnic między okolicznościami sprawy, w której wydano tamtą decyzję, a okolicznościami niniejszej sprawy należy podnieść, że jednemu z uczestników naruszenia, którego dotyczyła tamta decyzja, przyznano obniżenie grzywny o 10% ze względu na okoliczność łagodzącą polegającą na tym, iż z akt sprawy nie wynikało, że był on świadom pewnych aspektów tego naruszenia, w którym nie uczestniczył bezpośrednio, lub też że był je w stanie racjonalnie przewidzieć (zob. motywy 465 i 466 decyzji w sprawie bananów).

146 W niniejszym przypadku nie występują natomiast porównywalne okoliczności, a to ze względu na to, że skarżąca, która ewidentnie uczestniczyła we wszystkich aspektach stwierdzonego w zaskarżonej decyzji naruszenia, usiłuje się powołać na to, iż nie uczestniczyła w naruszeniu będącym dziełem innych przedsiębiorstw.

147 W każdym razie, jak słusznie zauważa Komisja, zakładając nawet, że dwustronne kontakty między koreańskimi i japońskimi dostawcami LCD-TV stanowiłyby wraz z naruszeniem stwierdzonym w zaskarżonej decyzji jednolite i ciągłe naruszenie, a skarżąca nie wiedziałaby nic o tych kontaktach, okoliczności te nie mogłyby skutkować ani pozbawieniem zasadności zarzutów przyjętych wobec skarżącej ze względu na jej uczestnictwo w zaskarżonej decyzji, ani obniżeniem kwoty nałożonej na skarżącą grzywny. Nic bowiem nie przemawia za tym, aby grzywna nałożona w przypadku kartelu o szerszym zakresie, obejmującym również dostawców japońskich, miała być ostatecznie niższa w przypadku skarżącej. W tym względzie ewentualne obniżenie grzywny, jaką Komisja mogłaby przyznać skarżącej z tytułu okoliczności łagodzącej, zostałoby wyrównane, i to z nawiązką, podwyżką grzywny wynikającą z przyjęcia większych określonych w procentach wartości odnoszących się do wagi naruszenia i „kwoty dodatkowej”.

W przedmiocie rzekomego naruszenia zasady proporcjonalności

148 Skarżąca powołuje się na naruszenie zasady proporcjonalności ze względu na to, że Komisja nie uwzględniła mniej poważnego w porównaniu z LCD-IT charakteru antykonkurencyjnych zachowań dotyczących LCD-TV.

149 W odpowiedzi na ten argument należy podnieść w pierwszej kolejności, że Komisja słusznie uznała, iż ma do czynienia z jednolitym i ciągłym naruszeniem. W tym względzie z orzecznictwa wynika, że Komisja nie jest zobowiązana do przeprowadzenia osobnej analizy każdego elementu stwierdzonego jednolitego naruszenia, w szczególności z uwagi na istnienie całościowej strategii podzielanej przez wszystkich członków (zob. podobnie ww. wyrok w sprawie Carbone-Lorraine przeciwko Komisji, pkt 49).

150 W drugiej kolejności w zakresie dotyczącym w szczególności proporcjonalności współczynników przyjętych przez Komisję w odniesieniu do wagi naruszenia i „kwoty dodatkowej” (zob. pkt 24 powyżej) należy przypomnieć, że z wytycznych z 2006 r. i z orzecznictwa wynika, iż waga naruszenia jest w pierwszej kolejności oceniana na podstawie cech własnych naruszenia, takich jak jego charakter, wielkość skumulowanej części rynku, jaką dysponują dane przedsiębiorstwa, zakres geograficzny naruszenia oraz fakt, czy naruszenie zostało wprowadzone w życie, czy też nie. Następnie ocena ta podlega dostosowaniu w zależności od okoliczności obciążających i łagodzących właściwych każdemu z przedsiębiorstw, które uczestniczyły w naruszeniu (zob. podobnie wyrok Sądu z dnia 25 października 2011 r. w sprawie T-348/08 Aragonesas Industrias y Energía przeciwko Komisji, Zb.Orz. s. II-7583, pkt 264 i przytoczone tam orzecznictwo).

151 Ten pierwszy etap ma na celu określenie kwoty podstawowej grzywny podlegającej nałożeniu na każde z zaangażowanych w kartel przedsiębiorstw poprzez zastosowanie do zrealizowanej przez każde z nich wartości sprzedaży towarów lub usług na danym rynku geograficznym, na którym funkcjonował kartel, pierwszego mnożnika, odzwierciedlającego wagę naruszenia, lub drugiego mnożnika, służącego odwiedzeniu przedsiębiorstw od ponownego zaangażowania się w zachowania niezgodne z prawem.

Każdy z tych współczynników jest określany w świetle czynników odzwierciedlających cechy własne naruszenia traktowanego całościowo, tzn. w zakresie, w jakim naruszenie łączy całokształt antykonkurencyjnych zachowań wszystkich jego uczestników (zob. podobnie ww. wyrok w sprawie Aragonesas Industrias y Energía przeciwko Komisji, pkt 265).

152 Wynika z tego, że nawet przy złożeniu, iż antykonkurencyjne zachowania LCD-TV miałyby mniejszą wagę niż te dotyczące LCD-IT, Komisja miała prawo ustalenia współczynników dotyczących wagi naruszenia i „kwoty dodatkowej" w kontekście całościowego planu związanego z jednolitym i ciągłym naruszeniem obejmującym całokształt tych zachowań.

153 Ponadto w odniesieniu do okoliczności polegającej na tym, że w decyzji w sprawie bananów Komisja zastosowała określone w procentach wartości mniejsze niż te przyjęte w zaskarżonej decyzji i przyznała w niej większe obniżenie grzywny z tytułu okoliczności łagodzącej, wystarczy powołać się na orzecznictwo przypomniane w pkt 145 powyżej i podnieść, że w decyzji tej Komisja przyznała owo obniżenie grzywny w kontekście szczególnej sytuacji powstałej w szczególności w ramach obowiązujących przepisów regulujących handel bananami (zob. motyw 460 decyzji w sprawie bananów i odesłanie zawarte również w jej motywie 467).

154 W oparciu o całość powyższych rozważań należy oddalić drugi zarzut.

3. *W przedmiocie zarzutu trzeciego, opartego na tym, że wartość sprzedaży właściwej przyjęta przez Komisję w odniesieniu do skarżącej błędnie obejmowała sprzedaż produktów innych niż LCD objęte kartelem*

155 Skarżąca, na poparcie swego skierowanego do Sądu żądania zmiany kwoty grzywny nałożonej na nią w zaskarżonej decyzji, podnosi trzeci zarzut, oparty w istocie na tym, że owa kwota grzywny została obliczona na nieprawidłowej wartości sprzedaży, ponieważ skarżąca wskutek błędu zawarła w niej sprzedaż dotyczącą innych kategorii LCD niż te zawarte w zaskarżonej decyzji.

156 Należy przypomnieć, że kontrolę zgodności z prawem decyzji przyjętych przez Komisję uzupełnia przyznane zgodnie z art. 261 TFUE sądowi Unii w art. 31 rozporządzenia nr 1/2003 nieograniczone prawo orzekania. Prawo to, poza zwykłą kontrolą zgodności sankcji z prawem, upoważnia sąd do zastąpienia oceny Komisji własną oceną i w konsekwencji do uchylenia, zmniejszenia lub podwyższenia nałożonej grzywny lub okresowej kary pieniężnej.

157 Do Sądu należy więc, w ramach wykonywania nieograniczonego prawa orzekania, ustalenie przy wydawaniu orzeczenia, czy grzywna, którą nałożono na skarżącą, prawidłowo odzwierciedla wagę rozpatrywanego naruszenia (zob. wyrok Sądu z dnia 27 września 2012 r. w sprawie T-343/06 Shell Petroleum i in. przeciwko Komisji, pkt 117 i przytoczone tam orzecznictwo).

158 W niniejszym przypadku strony są zgodne co do tego, że z powodu popełnionych przez skarżącą błędów kwota podstawowa nałożonej na nią grzywny wyniosła przed zaokrągleniem 301 684 468 EUR, a część tej kwoty będąca wynikiem tych błędów wynosiła 13 246 618 EUR. Strony zajmują rozbieżne stanowiska w kwestii tego, w jaki sposób należy zaokrąglać te kwoty.

159 Skarżąca w skardze zwróciła się o odjęcie kwoty 13 250 000 EUR od grzywny nałożonej na nią w zaskarżonej kwocie, czyli od 300 000 000 EUR. Nowa kwota grzywny miałaby zatem wynosić 286 750 000 EUR.

160 W odpowiedzi na skargę Komisja wyjaśniła, że w odniesieniu do wszystkich adresatów zaskarżonej decyzji zaokrągliła ona kwotę podstawową w dół do jej dwóch pierwszych cyfr, z wyjątkiem przypadków, w których obniżenie to stanowiło ponad 2% tej kwoty przed zaokrągleniem – wówczas instytucja ta zaokrągliła tę kwotę do trzech pierwszych cyfr.

161 W tym względzie należy zauważyć, że w zaskarżonej decyzji zastosowano wobec skarżącej zaokrąglenie do dwóch pierwszych cyfr. Kwota podstawowa wynosiła bowiem przed zaokrągleniem 301 684 468 EUR, a po zaokrągleniu, jak wynika to z zawartej w zaskarżonej decyzji tabeli 6, wynosiła ona 300 000 000 EUR.

162 Zdaniem Komisji zaproponowana przez skarżącą metoda obliczeniowa jest błędna, gdyż składają się na nią dwa zaokrąglenia: to zastosowane już przez tę instytucję w zaskarżonej decyzji oraz to, które pozwala sądzić, że kwota, jaką należy odjąć z uwagi na zawarcie w wartości sprzedaży produktów innych niż LCD objęte kartelem, została już zaokrąglona z 13 246 618 do 13 250 000 EUR.

163 Jak natomiast zauważa Komisja, zastosowanie metody przyjętej w zaskarżonej decyzji w odniesieniu do kwoty podstawowej wynikającej ze skorygowanej wartości sprzedaży, czyli 288 437 850 EUR, daje zaokrągloną kwotę wynoszącą 288 000 000 EUR. Zaokrąglenie do dwóch pierwszych cyfr skutkowałoby bowiem obniżeniem wynoszącym 8 437 850 EUR, czyli ponad 2% (2,9%) niezaokrąglonej kwoty podstawowej.

164 W replice skarżąca podnosi, że fakt zaokrąglenia nałożonej na nią grzywny do trzech pierwszych cyfr – zamiast dwóch pierwszych – skutkuje tym, iż stała się ona tym z adresatów zaskarżonej decyzji, wobec którego przyjęto najmniejsze z zaokrągleń. Zwraca się ona zatem o przyznanie jej większego obniżenia grzywny.

165 W tym względzie należy podnieść, że jeśli Trybunał musi sam dokonać oceny okoliczności danej sprawy, aby określić wysokość grzywny, to wykonanie tego nieograniczonego prawa orzekania nie może prowadzić przy określaniu wysokości nałożonych grzywien do dyskryminacji między przedsiębiorstwami, które uczestniczyły w sprzecznym z art. 101 ust. 1 TFUE kartelu (zob. podobnie ww. wyrok w sprawie Komisja przeciwko Verhuizingen Coppens, pkt 80).

166 W niniejszym przypadku w zaskarżonej decyzji Komisja zastosowała metodę zaokrąglania opisaną w pkt 160 powyżej w odniesieniu do wszystkich uczestników kartelu. Ta metoda jest obiektywna i umożliwia wszystkim tym uczestnikom skorzystanie z obniżenia w granicach 2% wartości wyjściowej. Choć jest prawdą, że niektóre obniżki są większe niż inne i że obniżenie przyznane skarżącej byłoby najmniejsze procentowo, gdyby Sąd zastosował tę samą metodę, niemniej jednak wszystkie metody zaokrąglania polegają na dostosowaniu wartości liczbowych, które zmieniają się w przypadku poszczególnych przedsiębiorstw i pociągają za sobą przyznanie większych lub mniejszych obniżek. Skoro zatem metoda przyjęta przez Komisję ma zastosowanie, niewątpliwie w różnym zakresie, wobec wszystkich adresatów zaskarżonej decyzji, a zakres ten jest ograniczony do 2%, należy się jej trzymać, unikając w ten sposób naruszenia zasady równości traktowania (zob. podobnie wyrok Sądu z dnia 17 maja 2011 r. w sprawie T-299/08 Elf Aquitaine przeciwko Komisji, Zb.Orz. s. II-2149, pkt 307, 308).

167 Należy jednak przypomnieć, że w celu zachowania skuteczności (effet utile) art. 18 ust. 2 i 3 rozporządzenia nr 1/2003 Komisja ma prawo nakazać przedsiębiorstwu dostarczenie wszelkich koniecznych informacji dotyczących okoliczności faktycznych, o których może ono wiedzieć, oraz przekazanie jej, w razie potrzeby, posiadanych przez nie dokumentów dotyczących tych okoliczności, z zastrzeżeniem, iż nie może ona zobligować przedsiębiorstwa do udzielenia odpowiedzi, które zmuszałyby je do przyznania się do istnienia naruszenia, którego wykazanie należy do Komisji (wyrok Trybunału z dnia 18 października 1989 r. w sprawie 374/87 Orkem przeciwko Komisji, Rec. s. 3283, pkt 34, 35). Przedsiębiorstwo, do którego Komisja kieruje żądanie udzielenia informacji na podstawie przepisów art. 18 rozporządzenia nr 1/2003, jest więc zobowiązane do aktywnej współpracy i może zostać ukarane specjalną grzywną, przewidzianą w art. 23 ust. 1 tego rozporządzenia, sięgającą 1% jego obrotów, jeżeli umyślnie lub wskutek niedbalstwa przekaże informacje, które są niedokładne lub przeinaczone (ww. wyrok w sprawie Shell Petroleum i in. przeciwko Komisji, pkt 118).

168 Wynika stąd, że przy wykonywaniu nieograniczonego prawa orzekania Sąd może w odpowiednim wypadku uwzględnić brak współpracy przedsiębiorstwa i w konsekwencji podwyższyć kwotę grzywny, która została na nie nałożona z tytułu naruszenia art. 101 TFUE lub 102 TFUE, pod warunkiem że przedsiębiorstwo to nie zostało już ukarane za to samo zachowanie specjalną grzywną przewidzianą w przepisach art. 23 ust. 1 rozporządzenia nr 1/2003 (ww. wyrok w sprawie Shell Petroleum i in. przeciwko Komisji, pkt 118).

169 Może tak być w przypadku, gdy w odpowiedzi na tego rodzaju żądanie Komisji przedsiębiorstwo przykładowo nie przedstawi w toku postępowania administracyjnego, umyślnie lub wskutek niedbalstwa, decydujących informacji ze względu na ustalenie kwoty grzywny, którymi dysponowało lub mogło dysponować w chwili wydania zaskarżonej decyzji. Chociaż nie ma przeszkód ku temu, aby Sąd mógł uwzględnić te informacje, faktem pozostaje, że przedsiębiorstwo, które przedstawiło je dopiero na kontradyktoryjnym etapie postępowania, naruszając tym samym cel postępowania administracyjnego i utrudniając jego przebieg, naraża się na to, że Sąd uwzględni tę okoliczność przy ustalaniu odpowiedniej kwoty grzywny (ww. wyrok w sprawie Shell Petroleum i in. przeciwko Komisji, pkt 119).

170 W niniejszym przypadku skarżąca przyznaje, że przedstawiając Komisji dane potrzebne do obliczenia wartości odpowiedniej sprzedaży, dopuściła się ona błędów, gdyż zawarła w wartości sprzedaży produkty inne niż LCD objęte kartelem. Komisja potwierdza, że produkty te nie powinny zostać zawarte w tym obliczeniu.

171 Ponadto z akt sprawy wynika, że błędy te zostały popełnione wskutek tego, iż skarżąca nie przedstawiła dokładnie szczególnych cech charakterystycznych pewnych LCD przedsiębiorstwu wybranemu przez nią celem obliczenia danych, jakie miała ona następnie przekazać Komisji.

172 Sąd stoi na stanowisku, że okoliczność ta nie pozwala na uznanie, iż skarżąca uchybiła nałożonemu na nią w art. 18 rozporządzenia nr 1/2003 obowiązkowi współpracy do tego stopnia, że należałoby to uwzględnić przy określaniu kwoty grzywny. Skarżąca nie usiłowała bowiem wprowadzić Komisji w błąd ani też nie przedstawiła jej nieprzetworzonych danych, na podstawie których instytucja ta miałaby sama obliczyć wartość odpowiedniej sprzedaży, nie dostarczając jej jednocześnie wyjaśnień potrzebnych do uzyskania na ich podstawie żądanych informacji. W celu dostarczenia Komisji potrzebnych danych skarżąca skorzystała ze wsparcia wyspecjalizowanych zewnętrznych konsultantów, lecz dopuściła się niedbalstwa polegającego na niewyjaśnieniu tym konsultantom różnic istniejących między pewnymi typami LCD. W tym względzie należy zauważyć, że skarżąca nie ma ewidentnie jakiegokolwiek interesu w tym, aby Komisja uzyskała błędne dane dotyczące produktów innych niż LCD objęte kartelem, a to dlatego, iż te nieprawidłowości prowadzą do pogorszenia sytuacji skarżącej, zwiększając kwotę nałożonej na nią przez Komisję grzywny.

173 Wobec tego w świetle oceny okoliczności niniejszego przypadku słuszne jest obliczenie kwoty grzywny, jaką należy nałożyć na skarżącą, na podstawie skorygowanej wartości sprzedaży i zastosowanie wobec niej tej samej metody jak ta przyjęta przez Komisję w zaskarżonej decyzji, również w zakresie dotyczącym zaokrąglania. Ustalona w ten sposób kwota wynosi 288 000 000 EUR (zob. pkt 163 powyżej).

174 Uwzględniając powyższe, należy obniżyć grzywnę do kwoty 288 000 000 EUR i oddalić skargę w pozostałym zakresie.

W przedmiocie kosztów

175 Zgodnie z art. 87 § 2 regulaminu postępowania przed Sądem kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę. Na podstawie art. 87 § 3 akapit pierwszy tego regulaminu, w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań każdej ze stron, Sąd może postanowić, że koszty zostaną podzielone.

176 W niniejszym przypadku Komisja przegrała sprawę jedynie w zakresie dotyczącym włączenia sprzedaży produktów innych niż LCD objęte kartelem do sprzedaży właściwej do obliczenia kwoty podstawowej grzywny, jaką należy nałożyć na skarżącą. Błąd ten zaś spowodowała swym niedbalstwem skarżąca, która dostarczyła Komisji błędnych danych. Skarżąca natomiast przegrała sprawę w odniesieniu do wszystkich innych przedstawionych żądań. W takiej sytuacji w świetle oceny okoliczności niniejszego przypadku słuszne jest obciążenie skarżącej kosztami postępowania zgodnie z żądaniem Komisji (zob. podobnie wyrok Sądu z dnia 27 września 2006 r. w sprawie T-322/01 Roquette Frères przeciwko Komisji, Zb.Orz. s. II-3137, pkt 338, 339).

Z powyższych względów

SĄD (szósta izba)

orzeka, co następuje:

1) Kwota grzywny nałożonej na InnoLux Corp., dawniej Chimei InnoLux Corp., w art. 2 decyzji Komisji C(2010) 8761 wersja ostateczna z dnia 8 grudnia 2010 r. dotyczącej postępowania przewidzianego w art. 101 [TFUE] oraz w art. 53 porozumienia EOG (sprawa COMP/39.309 – LCD) zostaje ustalona na 288 000 000 EUR.

2) W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.

3) InnoLux zostaje obciążona kosztami postępowania.

Kanninen Berardis Wetter

Wyrok ogłoszono na posiedzeniu jawnym w Luksemburgu w dniu 27 lutego 2014 r.

Podpisy